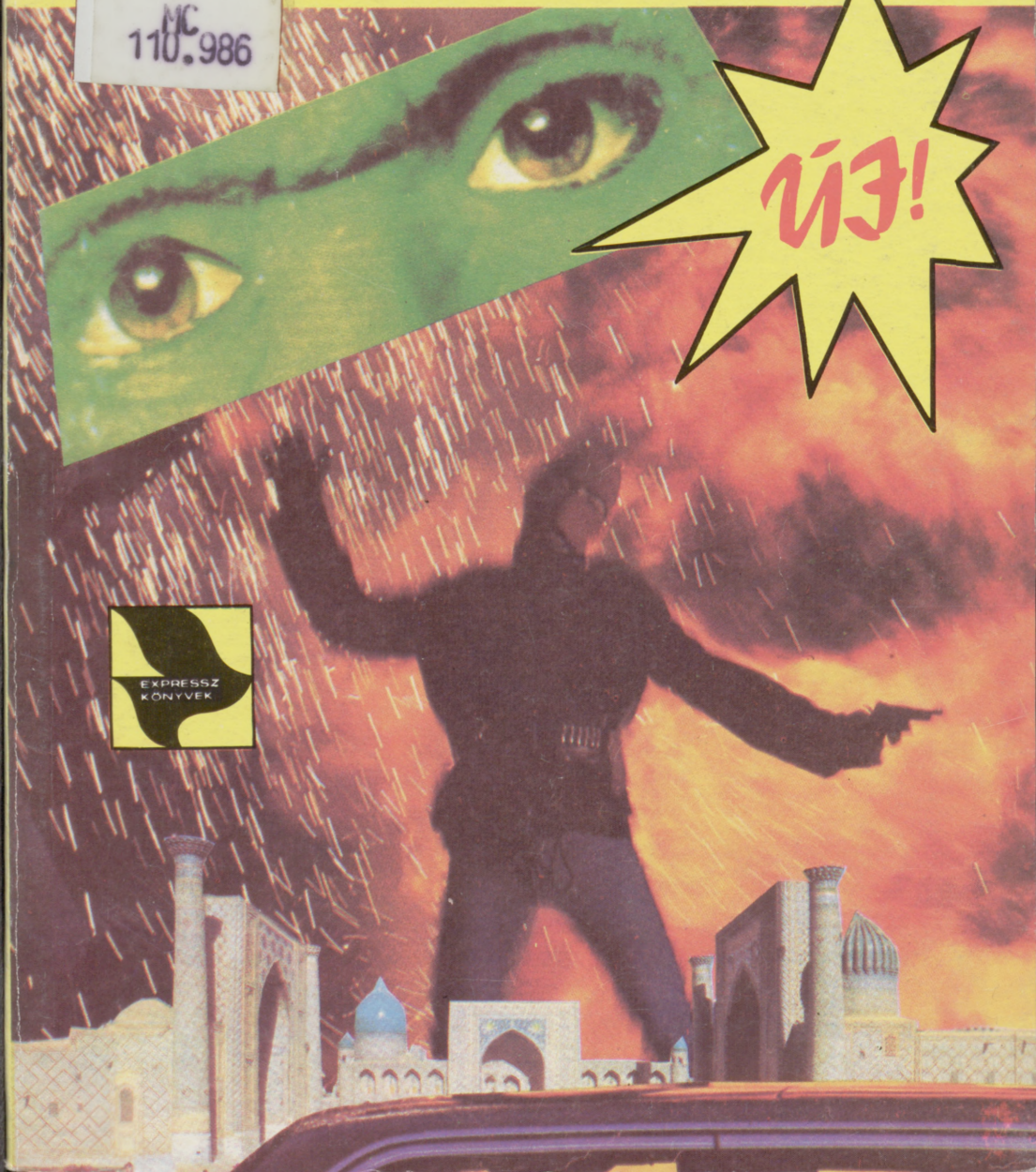

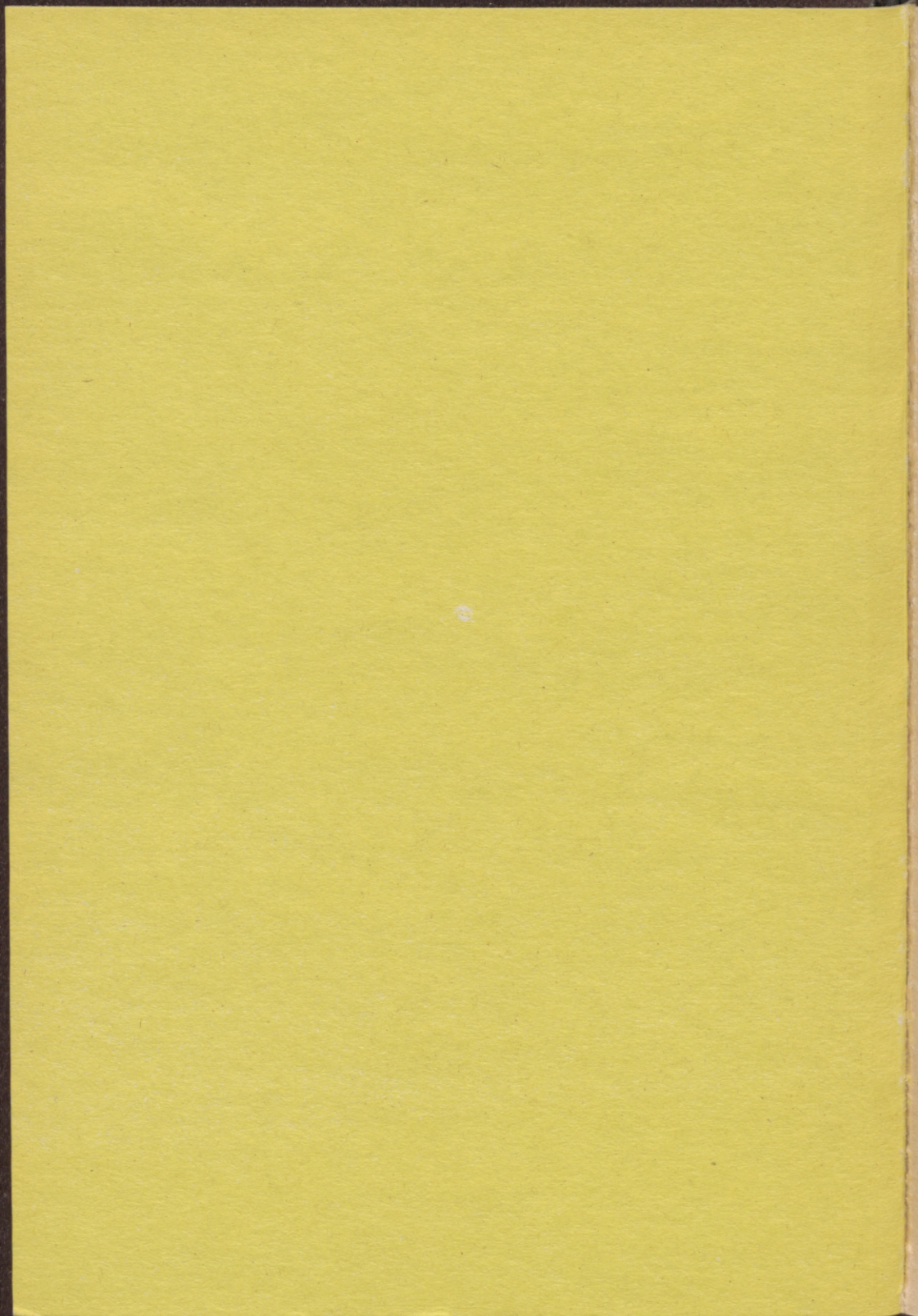
MATTYASOVSKY JENŐ

HÓD ÉS A SZERENCSE ÖRDÖGE

MC
110.986

ÚJ!

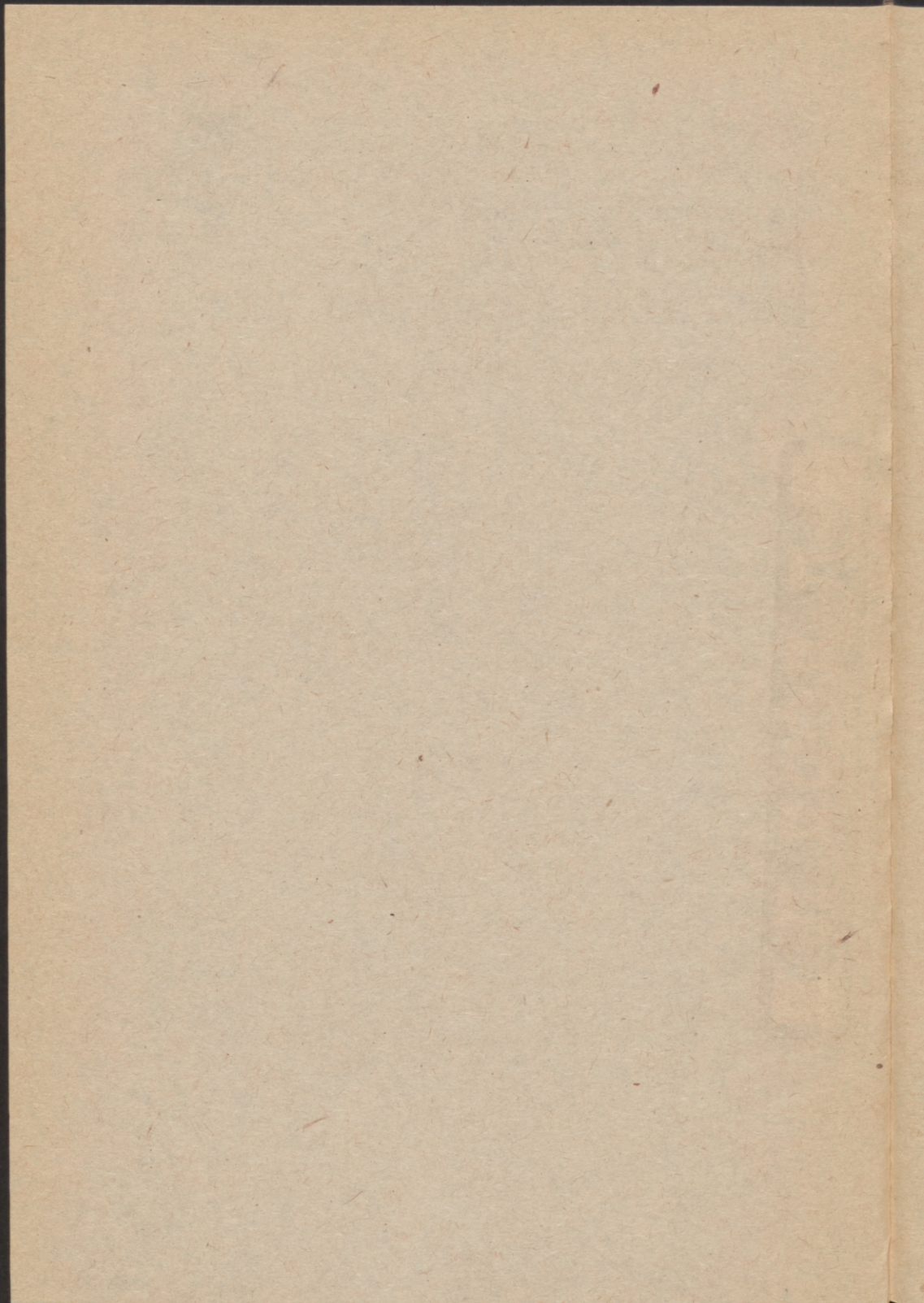

Mattyasovszky – Kulcsár

**Hód
és a szerencse ördöge,
avagy semminek sincs vége**

Mattyasovszky Jenő

**Hód
és a szerencse ördöge,
avagy semminek sincs vége**

EXPRESSZ KÖNYVEK

BUDAPEST

Társszerző:

KULCSÁR ÖDÖN

MC NO. 986

1990

© Kulcsár Ödön, 1990

ISSN 0230 - 7995

ISBN 963 323 054 3

Az urgensi szálloda alacsony, egyemeletes, de nagy kiterjedésű. A patkó alakú épület virágokkal teleültetett parkot ölel, a szobák hosszúkás, vékonyka erkélyeiről a főútra látni, az útkereszteződésbe, ahol az itteni szokások szerint a rendőr íróasztala előtt ül. A szállodában nem töltenek a vendégek egy-két éjszakánál többet, megérkeznek a város repülőterére, s másnap indulnak tovább autóbusszal Hivába, Közép-Ázsia múzeumvárosába. Urgenszből az utasok lényegében nem látnak semmit, de talán nincs is mit nézegetni. Ezért aztán elég nagy feltűnést kelt, ha az ősi piacon megjelenik egy idegen.

Mr. Simon Maple-t is csak a nyugtalansága űzte ki az utcára. Amióta saját főnökét holtan látta a fekete Volgában, attól félt, hogy őt is meggyilkolják. Úgy gondolta, ha emberek között van, nehezebb rátámadni, mintha a szobájában üldögelne egyedül. Ment hát az utcán, nem sétált, hanem úgy sietett, mintha valahová időre kellene elérnie, és már elkésett volna. Kaftános öregembereket kerülgetett, gyerekek játszottak a billegő, négyzet alakú kövekkel kirakott járdán, színes ruhájú asszonyok álldogáltak a falak mentén, beszélgettek, mintha nem is lenne más dolguk. A főutca a bazárba vezetett. Az itteni bazárra jobban illik az a szó, hogy piac.

Nem olyan nagy, nincsen annyi utcácskája, sátra, dinnyehegye, falatozója, mint a taskentinek vagy a szamarkandinak.

Maple egy kendőket árusító sátor előtt állt meg, ujjai közé fogta, morzsolgatta az anyagokat. Kasmír... A sátor egyik tartóoszlopára tükröt erősített az eladó, hogy a nők megnézhessék magukon a kendőket. Az angol turista többször is a tükörbe bámult. Nézte a háta mögött sürgölődő férfiakat. Hátha észlel valami gyanúsat, s azonnal menekülhet. De semmi. Kétszer nem bukkant fel ugyanaz az arc. Nehezen tudta volna magát meggyőzni arról, hogy az elmúlt napok eseményei után senki se keresse. Senki. Se barát, se ellenség. Amióta elindult az áru a szamarkandi pályaudvarról, minden olyan eseménytelen, csendes, hogy már éppen ez a gyanús.

Lassan sötétedett. Ahogyan a nap eltűnt a fák koronái mögött, úgy érkezett meg a hűvös szél. Görgette maga előtt az apró homokszemcséket, a papírdarabokat, faleveleket. Bekapcsolták a villanylámpákat, amelyek szétszórták maroknyi fényüket, alig világították meg az utakat.

Mr. Simon Maple nem maradhatott ilyen homályban.

– Még csak az kellene! Sötétség! Vissza a szállodába!

Elfordult az árustól, s azon az úton, melyen jött, visszasietett a hotelbe. Nem látta, de ekkor már érezte, hogy valaki követi. Nem hallott maga mögött lépéseket, mégis mintha a nyakát melegítette volna üldözője lehelete.

A bejárati üvegajtó előtt megállt, s hirtelen visszaneézett. Végiglátott az egész parkon, a virágok között futó betonjár-dán. Üres volt.

Az idegeimmel lehet baj... Ilyen korban már nem szabad erre a munkára vállalkozni.

Amikor bezárta maga mögött az ajtót, még egyszer visszapillantott. S ekkor valahol a kert végében két égő szemet látott. Ijedten meredt rájuk. Mert a szemek közeledtek. Világítottak és pislogtak. És mintha csak őt nézték volna, erősen, mint a hipnotizőrök. A szíve a torkában dobogott, s először a homlokát, aztán az egész testét elöntötte a veríték.

Nem tudta levenni tekintetét az egyre nagyobbodó két szemről. Amikor már a lépcsőhöz ért, lilává változtatták a színüket. Be akartak törni a szállóba. De az ajtó üvegének ütődtek, szétmállódtak, lilás-bordó vérük lassan csurgott le a küszöb felé.

Maple nem bírt megmozdulni.

De azt sem tudta, hogyan került a szobájába.

Az ágyában feküdt. Valaki levetkőztette. Csak az inget és az alsónadrágot hagyta rajta. És az egyik lábán a zoknit.

A nyitott erkélyajtó előtt függönyt himbált a szél, az égen csillagok pislogtak, a hold is világított. Valaki nevetett. Talán a szomszédos erkélyen.

Maple-ról nem lehetett azt mondani, hogy ijedős ember. Egész életét harcban töltötte. Fiatal korában szerette, kereste is a veszélyt. Lövöldözött, verekedett. Azt mondták róla, nem fogja a golyó. Bár egyszer megsebesült. A dél-afrikai gyémántcsempészek útját biztosította, amikor tűzharcba keveredtek a határőrökkel. Belelőttek a combjába. A sebe ugyan szépen begyógyult, de többé már nem tudott nagyokat ugrani, gyorsan futni, hegyeket mászni. Londonba szegődött egy nagy bankhoz, később ügynökkösködött. De ezek sem voltak veszélytelen foglalkozások.

Az igazi izgalom azonban akkor tért vissza az életébe, amikor Dél-Amerikába került. Egy nagy konszernhez. Amely termeltette, elkészítette és árusította a fehér port . . . Innen menekülnie kellett. Egy egész hadsereg tört rájuk. Alig tudtak felszállni kis gépükkel, hagytak veszni több millió dollár értékű árut. Ezt nem bocsátották meg neki sohasem. Megszökött a bosszú elől. Olaszországba utazott, ahol ismert néhány embert azok közül, akik a drogmaffiának dolgoztak. Ezek ajánlották őt a vezéreknek. S nem hozott rájuk ségyent. De most már elmúlt ötvenéves. Ha igaz az, hogy az ember hétévenként teljesen kicserélődik, akkor talán ezzel magyarázható, hogy Maple is megváltozott.

Naponta többször is gondolt arra: jó lenne valamicske

nyugalom. Ülni a folyó partján és horgászni. Mint más ember. Feküdni a fűben, és napozni. Behunyt szemmel, süket füllel. Az lenne a jó, ha nem kellene állandóan ugrásra készen, feszültségben élni. S az első szokatlan neszre riadtan tapintani a zsebében lapuló kis pisztolyra, benyomni a biztosítógombocskát, hogy ha a szükség úgy hozza, a következő pillanatban már lóhessen is. S micsoda nagy ajándék lenne: járni a többi turistával együtt gondtalanul a műemlékeket, hallgatni a magyarázatot a Gür-Emírről, a szamarkandi Regisztán térről, fényképezni a medreszék színes mozaikjait, a teázó, hosszú szakállú öregembereket. De az csak jó lenne. Vágy. Egy elfáradt ember vágya.

Az azonban igaz, hogy amikor elindult Rómából az afganisztáni üzletet bonyolítani, megígérték neki, ez lesz az utolsó megbízatása. Ha visszatért, vehet egy villát Amalfi sziklás partjain, s gyönyörködhet naphosszat a tenger kékjében. Bólintott erre, s köszönte is, mosolygott, mintha igazán örülne a lehetőségnek. Belül azonban hideg kéz markolta meg a szívét: ebben a foglalkozásban nincsen nyugdíj. Csak halál. Jól emlékezett öregedő társaira. Mindegyiket baleset érte. Vízbe fulladtak, autó gázolta el őket, lezuhantak a szakadékokba... Amalfi csak álom. Talán jobban tenné, ha nem menne vissza Rómába. Megtakarított pénzét az egyik athéni bankban helyezte el már két éve. S most, hogy a megbízatását elvégezte, az áru elindult Moszkván át Olaszországba, ő is eltűnhet. Azt senki sem parancsolta, hogy ő is jelentkezzék a főnököknél... Abbahagyja ezt az egészet. Igen. Most rögtön.

Az elhatározását azonban valaki, a szomszéd erkélyen azonnal kinevette. Hosszan, élesen.

Maple világosan emlékezett arra, hogyan csapódtak a szálloda üvegajtájához a félelmetes, hatalmas szemek. De mi történt utána? Hogyan került az ágyába?

A rejtélyt a turistacsoport vezetője, Mrs. Graw oldotta

meg. Halk kopogtatás után, óvatosan nyitott be Maple szobájába. Lábujjhegyen lopakodott az ágyhoz.

– Mister Maple! Hall engem, mister Maple?

A csoport vezetője s egyben tolmácsa egy szikár termetű, ritka hajú, csontos arcú angol nő volt, a T and W utazási iroda alkalmazottja.

Kilencen indultak el Londonból erre a túrára, tizenhárom olasz csatlakozott hozzájuk Rómában. A csoport természetesen azonnal kettévált: az olaszok hangoskodtak, szinte az egész utat végignevették, az angolok pedig elnéző mosollyal figyelték, milyen jól szórakoznak. Maple volt az egyedüli angol, aki Rómában az olaszokkal együtt szállt fel és indult útnak. Így egyik csoporthoz sem tartozott. Ez nagyon megkönnyítette a dolgát. Ezért is tudott gyomorbántalmaira hivatkozva, szinte feltűnés nélkül Szamarkandban a szállodában maradni, amíg a többieket műemléktől műemlékig hurcolta az autóbusz. S találkozhatott az afganisztániak megbízottjaival.

Nina, egy fekete hajú, fekete szemű lány tolmácsolt, azt mondta magáról, hogy ő az utolsó buharai emír unokája . . . S akadt egy titokzatos segítője is. Egy fiatalember. Akinek sokat köszönhet, hisz az ő gyorsasága mentette meg attól, hogy belekeveredjen egy gyilkosságba. Az történt ugyanis, hogy az egyik főnök, aki hongkongi bankember volt, megérkezett Szamarkandba, névleg valamilyen öntözőrendszer eladásáról tárgyalni. De azok, akiknek az állt érdekükben, hogy az olasz maffia helyett ők szerezzék meg az afganisztáni drogszállítmányt, megölték. Egy fekete Volgában. Éppen akkor, amikor a repülőtérré autózott, hogy Moszkvába utazzon s onnan haza, Hongkongba . . . A fiatalember visszaszállította a csoporthoz Maple-t, s így repülhetett ő is át az Éhség-sztyep felett, Urgencsbe. De biztatta is: a szállítmány elindult, semmi baj!

És megjelentek a szemek. A hatalmas sárga, aztán lila színű szemek. Még most is megborzong, ha rájuk gondol.

- Jobban van, Mr. Maple?
- Yes . . .
- Ennek nagyon örülök . . . Kíván valamit?
- Nem. Köszönöm, nem.

Mrs. Graw mosolyogva bólogatott, sárgás arcbőre ezer ráncba szaladt.

- Tud velünk jönni holnap?

Maple felült, maga alá húzta a lábát.

- Persze. Remélem.

Mrs. Graw körülnézett, mint aki valamilyen indokot keres arra, hogy még maradhasson. A függönyhöz lépett, határozott rándításokkal megigazította.

– Hagyom aludni. Reggel korán kelünk. Nyolckor már itt a busz. – Kis szünet után megkérdezte. – Tulajdonképpen mi történt önnel?

Mivel Maple hallgatott, a túravezető folytatta.

– Összecsuklott az ajtónál. Nagyon megijedtünk. De az orvos . . .

- Orvos is volt?

– Hogyne! Egy nő. Alaposan megvizsgálta, mondta, ha kell, visszajön.

- És a vizsgálat? Az eredmény?

– Semmi. Azt gondolja, hogy napszúrás. Pedig figyelmeztettük, uram, hogy a kis fehér sapkáját . . . Emlékszik rá, ugye?

- Azt mondta, napszúrás?

– Azt. Borogatást rendelt, és adott valami gyógyszert is. Ott van az éjjeliszekrényén. Ha émelyegni kezdene a gyomra, vagy szédülne . . .

Maple hátához pakolta a párnákat, maga elé meredt. Mrs. Graw álldogált még, aztán ahogyan jött, lábujjhegyen, kiment a szobából. Az ajtót azonban alaposan becsapta, Maple is megrezsent a csattanásra.

- Tehát napszúrás . . . Napszúrás lett volna?

Felkelt az ágyból, megkapaszkodott a szélében, arra számí-

tott, hogy esetleg megszédül. De nem. Két-három lépést tett a puha szőnyegen, s megállt. Széttárta a karját, mintha szállni készülné. Aztán leguggolt. S újra kiegyenesedett.

– Semmi bajom.

Kulcsra zárta a szoba ajtaját. Benézett a fürdőszobába is. Kinyitotta a nagy szekrényt. Csak a nadrágja lógott benne. Szépen összehajtvá.

– A pisztolyom!

Gyors mozdulatokkal nyúlt az egyik, aztán a másik zsebbe. A fegyver nem volt egyikben sem.

Megnézte a szekrény alját, aztán végigkutatta a szoba padlóját, szőnyegét, elmozdította a fotelokat, az asztalkát is.

Arra gondolt, talán amíg a folyosón idehozták, kipottyantott a zsebéből. Magára rángatta a nadrágját, cipőt húzott, s kilépett a folyosóra.

Az ajtaja előtt egy szépen összehajtogatott újság hevert. Önkéntelenül is lehajolt érte.

Ebben a pillanatban megint felhangzott a kacaj. Amit az ágyában is hallott. Félelmetes volt, szinte sátáni.

Keze megállt a levegőben, a tenyere lassan ökölbe szorult. Érezte, hogy a körme a húsába váj.

Várta az újabb kacajt. De csend volt.

Pár perc múltán lépéseket hallott a folyosó végéről. Visszahúzódott a szobájába. Magára zárta az ajtót. Lerogyott az egyik fotelba.

– Mi történik itt velem? – Később biztatni kezdte saját magát. – Szedd össze magad, öregfiú... – A levegőbe csapott. – Röhögj te is!

És valóban nevetni kezdett. Először csak halkán, szinte finoman, aztán egyre erőteljesebben, harsogott bele a szoba.

– Ha, ha, ha! – Újra és újra kezdte. Kiszáradt a torka. De elszállt a félelme is. Krárogott, amikor abbahagyta. Nagyot nyelt. Felállt. Határozott lépésekkel az erkélyajtóhoz ment, kinyitotta, s kilépett a vasrácsos erkélyre.

S ekkor a lába elé huppant valami.

Az összehajtott újság.

Maple nem nyúlt az éléje huppanó újsághoz. Legszívesebben lepiszkálta volna lábával az erkélyről. Lehetséges, hogy kis robbanószerkezetet rejtettek el benne, vagy gáz szivároghat ki egy hozzácsatolt kicsike zacskóból, ahogyan régi barátjával, Winkellel végeztek két éve egy vasúti fülkében. Tél volt, Winkel a hegyekbe készült, egyedül ült a fülkében, de valaki otffelejtett egy újságot. Ez a valaki Giurgiano volt. Bérgyilkos. Akit a maffia azért pénzel, hogy az ítéleteit végrehajtsa. Igen leleményes gyilkos. És elővigyázatos. Winkel esetében sem tudott mást megállapítani a rendőrség mint azt, hogy az újságban elrejtett kis műanyag zacskóból áramlott ki a mérges gáz. Winkelnek még arra sem jutott ideje, hogy kinyissa az ablakot. Pedig azt akarta, mert az egyik kezével az ablaknyitó fogantyúba kapaszkodott, szinte azon lógva halt meg. Az újságok közölték is a fényképét. Szörnyű látvány volt . . . Vajon, most itt lehet Giurgiano Urgencsben? És ismételné önmagát?

Maple a sötétséget bámulta, a különleges, rejtélyes fényeket, melyek áttörtek a függönyön. Közép-Ázsiában szépek az esték, a nappali forróságot hátára veszi a szél, s elcipeli a mennyországba; hogy meg ne fázzanak a dicsőséges Allah körül repdeső hurik. S hogy az emberek a földön ne hiányolják a nagy meleget, Allah csodálatos szőnyeget borít az égre, csillagok vibrálnak benne, vörös fények csillannak a horizonton, a hold nagy udvarával lépegeti át a csillagok között az éjszakát. A szél zenél, vidáman, hatalmas köpenyege rezdül utána minden ablakon, árnyékot vet a behunyt szemekre. S ha reggel rózsaszínű sugár terül el a sárga tájon, az emberek örömmel üdvözlik a napot, s a meleget, melyet Allah gondoskodása küld nekik.

Ezt meséli a régi rege, mert Allah igazságos, és mindenkinek megadja azt, ami neki boldogságot ígér, legyen áldott a neve. Ennek ellenére Maple nem örült a sötétnek, az éjszakának. Nyugtalanította, hogy elveszett a fegyvere. Sok-

kal biztosabbnak érezte volna magát, ha kezében foghatja a pisztolyát. A kiszolgáltatottságát szerette volna lerázni magáról. Újra elindult, hogy megkeresse a fegyverét.

Végigsettenkedett a folyosón, lement egészen a recepcióig. Egy széles arcú, fekete copfos, alacsony leány üldögélt az egyik fotelban. Aludt. Egyetlen lámpácska égett a bejárati ajtó előtt. A virágmintás bordó szőnyegből naftalinszag áradt. Este porozhatták be, reggel majd kiporszívózzák.

Maple állt az ajtó előtt. Emlékezett a két lila szemre, kereste a nyomát az üvegen. Nem találta. A kert végén egy autó állt, fehérén csillogott a hold sugaraiban. Élettelenül, mozdulatlanul.

Az angol szusszantott, s megvizsgálta maga körül a szőnyeget. Letérdelt, és végigtapogatta. Aztán legyintett.

– Ez marhaság! Nem maradhatott itt ilyen hosszú ideig . . .

Indult vissza a szobájába. Lassan, óvatosan. Mindent újra megnézett. A revolvért azonban nem találta sehol. Bedugta a kulcsot az ajtó zárjába, el akarta fordítani, de nem tudta. Megnyomta a kilincset. Az ajtó engedett.

Maple néhány pillanatig habozott, hogy belépjen-e, hisz nem tud védekezni. Aztán mégiscsak kitérta az ajtót, s gyors mozdulattal felkattintotta a lámpát. Fényesség öntötte el a szobát.

Az asztal mellett egy férfi ült.

Amikor Maple világosságot gyújtott, méltóságteljesen felállt, kitért tenyérrel üdvözölte az angolt, aztán megfordult, s kiment az erkélyre. Az ajtót gondosan behúzta maga után.

Maple azt hitte, látomás. A férfi ingujjban volt, fekete pantallót viselt. Hosszú szakálla, bozontos szemöldöke, sűrű haja szinte elfedte az arcát. Már eltűnt az erkélyről is, amikor az angol rekedt hangon megkérdezte.

– Ön az?

Arra a férfira gondolt, aki eddig segítette őt az egész út alatt. Akit vízvezeték-szerelőként, sofőrként látott. De az

mintha sokkal magasabb lett volna... Sudár termetű. Ez pedig...

Valaki újra nevetett. A szomszéd erkélyen.

Maple megborzongott.

– A sátán...

A fülében vibrált a kacaj, aztán leszaladt a szívéhez, megmarkolta, szorított rajta. Később lazítottak az ujjak. Lassan oldódott az angol merevsége.

Kulcsra zárta maga mögött az ajtót. Mélyeket lélegezve a fotelhoz lépett. Leült. Szeme az asztalra meredt. Behunyta a szemét, aztán újra kinyitotta, mint aki rosszul lát.

Az asztalon labdává gyúrva újságpapír feküdt.

S mellette a revolvere.

Szepes Gábort a felesége, Lula arra akarta rábeszélni, hogy azonnal hagyják el a lakásukat. Volt erre oka. Arra gondolt, hogy bajuk eshet, talán meg is ölhetik őket. Úgy, ahogyan a fürdőszobájukban elintézték Pitát, a lángoló arcú, vékonyka fiatal fiút. És Csandra, ez az okos, nagyeszű egyetemista is meghalt volna, ha ellenáll. De gázpisztollyal elkábították, s elvitték a táskáját. Azt hitték, hogy száznál is több adag por van benne. Nem az volt. Cukor.

- Nem menekülhetünk meg tőlük, ha itt maradunk . . .
- Te csak tudod - válaszolta keserűen Szepes.

S Lula valóban tudhatta. Intézeti lány volt, onnan szökött meg, beállt Csandráék bandájába. Szepes egyik hidegre forduló éjszaka találkozott vele a körúton. Hazahívta magához. Aztán feleségül vette. Azt hitte, megtalálta a boldogságot. Lula azonban három hónapig sem bírta az ötven évéhez közeledő, kopaszodó Szepes mellett. Minden bejelentés nélkül otthagya. De a legnagyobb zúrben az új barátja, Dagadt visszavitte a férjéhez. A lelkére kötötte: most még abba hagyhatja az injekciózást, még megszabadulhat ettől az átoktól. Dagadt ugyanis azzal is kivált a bandából, hogy nem szurkálta saját magát, nem is nyelegetett port.

- Nekünk árusítani kell, nem magunkba böködni! - ma-

gyarázta nagy hévvel. – Olyanok vagytok, mint a rossz kocsmáros, aki megissza a bort . . .

A társaságban tulajdonképpen mindenki igazat adott neki, mégis egyre többen néztek fátyolos szemmel a világba. Dagadt valami nagy üzletet ígért nekik, s káromkodva szidta őket, hogy mire az megérkezik, már nem lesz kivel végrehajtani. Csak Csandra igyekezett távol tartani magát a drogtól, néha azonban ő is felszállt a mennyek országába, de aztán megrázta magát, s hetek múltak, amíg újra a kis fehér tasak vagy az injekciós tű után nyúlt. Ilyenkor nagy hangon ordította.

– Nekem szabad! Én tudok magamra vigyázni! Ti meg . . . Minden indok nélkül!

A Csandra indoka elég különleges volt. Hónapokig járt egy idősebb házaspárhoz kiséget. Az ágyban. Pénzért. Jól is ment minden addig, amíg bele nem szeretett az asszonyba, aki harminc évvel idősebb volt nála. Ezt a férj észrevette. Elküldte Csandrát, kikergette a lakásból. A fiú szinte belerokkant. Próbálta felhívni az asszonyt telefonon, járt az ablaka alá, megleste az utcán, de hiába. Dagadtnak panaszolta.

– Egyszerűen belehabarodtam. Nem tudom elfelejteni . . . Éjszakánként még mindig arra ébredek, hogy érzem a melegét . . . Hülyeség, mi?

Dagadt csak a fejét vakargatta.

– Lehet, hogy nem is hülyeség – vigasztalta Csandrát. – De szar helyzet, az biztos . . .

Csandra azt is megtudta, hogy a házaspár új fiút szerzett. Egyik este megkérte Dagadtot, segítsen neki. Verekedni. Dagadtra ugyanis azért ragadt rá ez a név, mert ahogyan elterjedt: mindenkit dagadtra vert . . . Verekedni azonban nem szeretett. Próbálta lebeszélni Csandrát az akcióról, de mégis segített neki. Elkapták a fiút, s egy-két pofon kíséretében megmagyarázták, hogy rossz helyen keresi az ágyat . . . Csandra némileg megnyugodott, de vasárnaponként mindig

rendbe hozta magát, beállt egy telefonfülkébe, s tárcsázta a régi számot. Persze, hiába. Ilyenkor előntötte a keserűség, és ha, a dühe nem tudta legyőzni a lelki kint, akkor a kinyújtott nyelvére szórta a port.

A társaság igazi főnöke azonban se nem Dagadt, se nem Csandra volt. Néha megjelent egy idegen kiejtéssel beszélő férfi, azt rebesgették róla, hogy az Adria partján villája van, hozott egy táska port, elszedte az előző szállítmány árát, intett s eltűnt. A találkozás mindig a Párna bárban történt, s bár tulajdonosa szólt, hogy: „Fiúk, mára legyen meg a pénz!” S ha az összeg valami miatt csonka volt, ő egészítette ki, nehogy baj legyen. Aki nem tudott a bandából rendesen elszámolni, azt először csak figyelmeztette, másodszor már kirugdosta az ajtón, s megfenyegette, be ne tegye ide többet a lábát, mert elvágatja a torkát. A pénzt többnyire hiánytalanul számolták le a fiúk és a lányok. A saját részüket rendszerint azonnal átváltották porra vagy kis fiolákra.

Már mindegyiknek kialakult a maga vevőköre, s büszkén mondogatták, hogy nem elég az a mennyiség, amit eddig árusításra kaptak. A bár tulajdonosa, Sámson úr, valamikor segédszínész volt, aztán kibérelte a színházi büfét, majd hirtelen sok pénzhez jutott, s ebből vette meg a Párna bárt, aminek a hivatalosan bejegyzett neve furcsa módon Szent Kristóf volt. És a régi tulajdonosa egy éltes asszonyiség, aki még most is megjelenik esténként a bárban, fekete ruhában, fátyolos kalapban, beköszön minden boksza, Jenőke, a pincér kérés nélkül eléje tol egy pohárka tojáslikórt, amit kizárólag az ő kedvéért tartanak a vitrinben. Nem köszöni meg, és nem is fizet. Int Jenőkének, s elsétál az ajtóhoz. Onnan már nem is néz vissza, csak kilép az éjszakába. Akár egy kísértet. Samson úr is ezt mondja róla.

– Valódi kísértet . . . De nekem szerencsét hoz . . .

A szerencse Sámson-t nagy gazdagsághoz segítette. Testőrt is tartott. Sokat utazott, BMW márkájú autón járt, a legszebb színésznőknek udvarolt. Három házasságát hűtlenkedte széj-

jel, a színház iránti szerelme azonban nem változott. Írt egy drámát is, amit a pénze segítségével kétszer előadott egy alkalmi társulat. Az erről készült fényképek díszítették az otthonát, a rossz nyelvek szerint még a WC-be is jutott belőlük.

– Saját színházat szeretnék – mondogatta a bár törzsvendégeinek. – A színház az igazi kultúra . . . Vagy a film.

Csandrát Sámson különösképpen becsülte. Az volt a véleménye, hogy az egyetlen okos, higgadt, megbízható fiú az egész társaságban. Dagadtról viszont nagyon bizonytalanul nyilatkozott.

– Ez a legény – mondogatta – túlságosan rafinált . . . Vigyázzatok rá! – intette Csandrát.

Csandra is többször gondolt arra, hogy Dagadt körül valami nincsen rendben. S amikor Szepes lakása elé rendőrök telepedtek, nem is leplezte, hogy azt hitte, Dagadt besúgó, a hekusok embere. Ezt ugyan tisztázta Lula, elmondta, hogy ő telefonált a rendőrségnek és éppen Csandra védelmében, mégis maradt valami megmagyarázhatatlan érzés benne: a gyanú megtelepedett a Jelke mélyén. Amikor Pitát éjszaka belopták az egyik temető ravatalozójába, Csandra elbúcsúzott Dagadttól. Azt állította, külföldre utazik, menekül a félrevezetett és bosszúra szomjas társaság elől.

– Semmi kedvem meghalni . . . Mondd meg a többieknek is, hogy . . . Vagy tudod, mit? Ne mondjál semmit. Majd észreveszik, hogy nem vagyok velük.

Csandra eltűnt. Sámson hiába kérdezgette, hol van, senki sem tudott válaszolni.

– Kár a fiúért . . . Nagy kár – mondogatta a bártulajdonos. Dagadt híven számolt be a törtétekről.

– Ha akarják, mindenütt megtalálják – tette hozzá. Később megkérdezte: – Nem kellene megnézni Lulát?

Sámson a vállát rángatta.

– Eridj, ha akarsz. Nem kell azt a lányt pelenkázni.

Dagadtnak nem kellett elmennie Lulához. Ő jött be a

bárba. Utána kullogott Szepes Gábor, hatalmas vászonszatyrot cipelt. Szorongva nézte a feleségét hangos ovációval fogadó fiúkat. Dagadt először hozzálépett, elvette tőle a szatyrot.

– Most akartam magukhoz menni . . . Remélem nincsen semmi baj.

– Nincsen – válaszolta kényszeredett mosollyal Szepes. – Lula azonban fél. Őmiatta jöttem.

Dagadt az egyik asztalra mutatott.

– Tessék. Talán oda.

Szepes a fiú karjába kapaszkodott, s suttogva kérdezte.

– Mondja, nem kellene inkább a rendőrségnek szólni? Gyilkosság történt. Lecsuknak bennünket . . .

Dagadt lenyomta a székre, s ő is suttogva válaszolt.

– Nyugalom. Nem kell erről annyit beszélni.

Lula pusztit nyomott Sámson arcára, s mentegetőzve mondta.

– Velem jött. Hiába kértem, hogy ne jöjjön ide . . .

– A férjed, nem? – nevetett Sámson.

– Az.

– Akkor meg ne ugrálj!

Sámson testőre az ajtó mellett ült, sört ivott, lassan, megfontoltan kortyolgatta az italt. Szepes szatyrát bámulta, arra gondolt, abban egy ember is elférne. Egy nagy gyerek. S minél többet ivott, annál inkább úgy látta, valóban mozog valami a szatyorban. Felállt, Szepes asztalához sétált. Aprókat rúgott a csomagba, de hiába, nem nyikkant semmi. A testőr hümmögött, s visszaült a helyére.

Dagadt figyelmét nem kerülte el ez a séta.

– Van valami különös a szatyrában? – kérdezte halkán Szepes.

– Ebben? – mutatott a lábánál fekvő csomagra.

– Abban.

– Mi volna?

– Nem tudom, csak kérdeztem . . .

– Hacsak Lula nem tett bele valamit.
– Mit? Bombát? – nevetett Dagadt.
– Az lenne a legjobb – válaszolta keserűen Szepes. – Felrobbanni, szétszállni a világban, nem tudni semmiről. Egy bomba. Igen, véget vetni ennek a nyomorult életnek . . .

Dagadt próbálta vigasztalni, de elhárított minden kedveskedést. Inni kért, amikor megkérdezték, mit akar, azt mondta: valamit. Konyakot hoztak neki, nem sokat teketóriázott, egyszerre felhajtotta.

A testőr nem nyugodott. Újra visszatért a csomaghoz. Felemelte, s mintha sajátja lenne, szó nélkül bevitte az irodába.

Lula befejezte a beszélgetést a söröző fiúkkal, s letelepedett az asztalhoz.

– Mi bajod? – förmedt Szepesre. – Ezek a barátaim! Ha nem tetszik valami, akkor ott az ajtó!

Dagadt megszorította az asszony karját.

– Elég! – szisszentette parancsolóan. Később hozzátette. – Nem ebben egyeztünk meg.

Dagadt ugyanis még reggel telefonált Lulának. S azt kérte, várják meg. Zárják be jól az ajtót, ne engedjenek a lakásba senkit, este majd elmegy értük. Lula nem törődött a kéréssel, taxit hívott, egyedül akart elmenekülni a lakásból. Már Dagadt telefonja után összekészített néhány apró piperezert, Szepes viszont ruhát, pulóvert, cipőt is begyömöszölt a szatyorba. Amikor a taxi megérkezett, Lula felkapta a csomagot és szaladt az ajtóhoz. De azt még reggel eltorlaszolták. Amíg a székeket, az asztalt az asszony elhúzogatta a bejárat elől, Szepes is felkészült, s hiába kérlelte Lula, hogy ne menjen vele, ő is beszállt a taxiba. Egész úton azt hajtogatta.

– Mellettem a helyed!

Sámson nem engedte meg, hogy a mulatója környékén kábítószerrel árusítsanak, sőt azt sem, hogy valaki a bárban „befűszerezve” megjelenjen. Lula egyre nyugtalanabbá vált,

jobbra-balra nézelődött, kis poharát úgy szorította, hogy majdnem szétpattant. Ő óráknak hitte, de csak néhány perc telt el, amikor Dagadthoz fordult.

– Nincs véletlenül nálad valami?

A fiú nem válaszolhatott, mert megállt mellette Jenőke, a mindentudó pincér, akiről az a hír járta, hogy férfias külseje ellenére többnyire nőnek érzi magát.

– Kedveském – szólította meg Dagadtot –, a főnök úr hívat.

Dagadt bólintott.

– Megyek.

Felállt, hol Szepesre nézett, hol Lulára. Aztán visszaült az asztal mellé.

– Ide figyeljete – mondta halkán –, várjatok meg itt. Te se mozdulj innen – mutatott Lulára. – Elviszlek benneteket egy biztos helyre. Egy-két hetet kibírtok . . .

Szepes bólintott. Lulán látszott, nem tetszik neki, hogy a férjével kell maradnia.

– Hol a csomag? – kérdezte ellenségesen Szepest. – Elhagytad?

A férfi a fejét rázta.

– Dehogy! Elvitték. A ruhatárba. Gondolom. De mindjárt utána nézek, mert blokkot nem adtak.

Dagadt nem engedte felkelni Szepest.

– Maradjon csak. Majd én megkeresem. Tehát nem mozdulnak, amíg vissza nem jövök. Igen?

A választ nem várta meg, elsétált a pult mögé, ahol egy barna ajtón felirat díszelgett: Privát. És egy kisebb, mintegy megcáfolva a másik táblát: Iroda. Kopogtatott, s benyitott. Az ajtón levő táblák kicsit csaltak. Mögöttük ugyanis egy szűk folyosót talált a látogató, talán tíz méter is lehetett, annak végén is barnállott egy ajtó. Felirat nélkül. Ez az ajtó egy kis előtérbe nyílt, ahonnan ki lehetett jutni az utcára. De innen lehetett belépni az irodába is. Ez két helyiségből állott: egy ablak nélküli félhomályos szoba, tele bútorokkal, és egy nagy

szoba, amit vasrácsos nehéz tölgyfa ajtó és egy bútorbársonyból készült vastag függöny választott el az előzőtől. Dagadt benyitotta az ajtót.

Négyen ültek a szobában. Egy közülük háttal, mintha a falat nézegetné. Sámson mellett egy idősebb nő állt, papírokat rendezgetett az asztalon. S Dagadt a meglepetéstől majdnem felkiáltott. Az egyik mély bőrfotelban Csandra vigyorgott.

– Szevasz! – emelte fel a kezét.

– Hát te? Azt hittem . . .

– Hinni csak a templomban kell, öregem.

Sámson nem sokáig engedte a magánbeszélgetést. Azonnal rászólt Dagadtra.

– Ül le! És figyelj!

Egy térképet tolt Dagadt elé. S szinte tömondatokban beszélni kezdett, mint a táborno­kok a fronton.

– Vonat jön Moszkvából. Itt megáll. A tizenkilences vagonból pakolás. Huszonnégy csomag. Teherautón el.

Dagadt semmit sem kérdezett. A térképet nézte. De Csandra is ott állt már mellette.

– Mind a kettőtöknek segíteni kell. Mindenben. Rakodni, cipelni. Nem nehéz. Lesztek többen. A gyorsaság a fontos. Örök lesznek. Ezzel nem kell törődni. A sofőr majd tudja, hová kell szállítani. Utána vissza hozzám. És itt lesz a pénz. Ennyi. Viszlát!

Csandra már az ajtónál volt, amikor Dagadt meglátta Szepes szatyorját a földön.

– Kivihetem? – mutatott rá.

Sámson bólintott.

– Kell a fenének!

A háttal ülő férfi megszólalt. Olaszul. A Sámson mellett álló idősebb nő fordította. Dagadtnak mondta.

– Azt kéri az úr, hogy nagyon röviden mondja el, hogyan történt az a bizonyos támadás.

Csandra közbeszólt.

– Az előbb már elmondtam.
– Most ettől az úrtól akarom hallani, de csak röviden – kérte az olasz. Aztán hozzátette. – Sok kis igazság egy nagy igazság, ahogyan nálunk mondják.

Csandra rándított a vállán, visszaült a fotelba.

– Éntőlem . . .

Sámson Dagadthoz fordult.

– Csak a lényegét. Nem érünk rá. Sem ti, sem mi.

Dagadt széttárta a karját.

– Én nem voltam ott . . . Csandra biztosan jobban tudja.

– Csak mondja – biztatta a tolmács.

– Jó . . . Annyit tudok, hogy . . . Vagyis inkább kezdem az elején.

– Csak röviden – figyelmeztette újra Sámson.

– Nem kaptunk szállítmányt – kezdte Dagadt. – Itt működik egy másik társaság is, ahogyan tetszenek tudni. Úgy gondoltuk, ha megjön az áru, ezek ránk rontanak. Csináltunk egy csali táskát. Ezt Sámson úr találta ki . . .

– Ez nem fontos – intett Sámson. – Tovább!

– Ezt a táskát vitte Csandra meg Pita. Szepes úr lakásán megtámadták őket, s el is rabolhatták a táskát, mert a tulaj nem zárta be az ajtót . . . Mind a kettőjüket elkábították, de Pita éppen a fürdőkádban volt, s megfulladt . . .

– Tovább!

– Annyi még, hogy amikor rájöttek az átverésre a tisztelt ellenségeink, újból be akartak törni Szepesékhez, hogy bosszút álljanak és az igazi táskát megszerezzék. De Lula, Szepes felesége . . .

– És az úr barátnője – szúrta közbe Sámson.

– Lula valamilyen indokkal felhívta a rendőrséget, azok meg kimentek oda, az orruk előtt mégsem akartak akciót kezdeni. Pitát Csandrával együttesen eltemettük. Ennyit tudok mondani.

Az olasz még mindig nem fordult meg. Csak annyit mondott.

– Bene! Jól van! Indulhattok.

Dagadt felvette a szatyrot, s kihátráltak a szobából. Az első helyiségben, a bútorok között egy férfi állt. A félhomályban is világosan látszott, hogy revolvvert tart a kezében.

Csandra és Dagadt szinte kővé meredt. Felemelték a kezüket. A szatyor a földre huppant.

De a fegyveres röhögni kezdett.

– Beszartatok, mi?!

Sámson testőre volt. Olyan jól használta ki a félhomályt, hogy csak az alakja látszott, s a pisztoly csövének fénye csillant.

– Szétverem a pofádat – mondta csendesesen Dagadt. – Te velünk ne viccelj! Van neked mamád, azzal szórakozz!

A testőr felhorkant.

– A mamámat hagyd ki!

Dagadt már az ajtónál állt. Intett, hogy rendben. Már az utcán voltak, amikor Csandra elárulta.

– Ez nem ismerte a mamáját . . .

Dagadt hirtelen megállt. Nagyot csapott a levegőbe.

– A fene egye meg! Lulára ráparancsoltam, hogy várjanak meg! Vissza kell mennem.

Csandra a fejét csóválta, de szó nélkül indult Dagadt után.

A bárban, a bokszbán már a testőr ült Lula mellett. A lábuknál kéklett a szatyor, piros, hosszú füle úgy tekergőzött a padlón, mintha véres kígyó lett volna. Lula konyakot ivott, látható érdeklődéssel figyelte, amit az óriásra nőtt férfi beszélt. Szepes Gábor sápadt, kissé már borostás arcán elmélyültek a ráncok, sokkal idősebbnek látszott a koránál. Amikor Dagadt intett, hogy jöjjenek, csak Szepes állt fel. Lula grimaszt vágott, s feltűnő, széles mozdulattal a testőrbé kapaszkodott. A férfi átölelte, hatalmas karja allatt elveszett az asszony. Szepes lehajtotta a fejét, mint aki megadja magát a sorsnak. Ez a megnyugvás azonban egy pillanat alatt robbant szét. Szepes felkapta a testőr sörösüvegét, falat

rengető ordítással, teljes erővel a fiú fejére csapott. Üvegcserepek szálltak szét, mint mérges csillagok, a testőr feje előrebillent, karja, amivel Lulát ölelte, lecsúszott, s himbálózva lógott a semmiben, mint a faliórák ingája.

Szepes a törött üveg nyakát markolta, meredten bámulta, hogyan folyik a testőr fejéből a vér.

Lula felugrott, rémült arcát elöntötték a könnyek, mindkét kezét maga elé kapta, ököllel támadt Szepesre, s rugdosni kezdte, közben ordítva szidta.

– Te szemét, te állat, te barom!

Szepes állta a rúgásokat s a felesége ökölcsapásait is. Még mindig a testőrt nézte, a szája formálta a szavakat, de semmit sem lehetett érteni, mintha csak magának, befelé beszélt volna.

Dagadt elpenderítette a nőt Szepestől, s lehajolt az élettelen fiúhoz. Felemelte a fejét, a mozdulatlan szemét vizsgálta. Aztán Szepeshez fordult.

– Ezt elintézte . . .

Lula sokkot kapott, magán kívül újra és újra Szepesnek ugrott. Ütötte, rúgta, ahol érte. Az ökölcsapásokból kapott Dagadt is, aki végül is az egyik kezének ügyes mozdulatával összefogta az asszony két csuklóját, a másikkal pedig egy széket húzott alája.

– Leülni! És csend!

Lula nem hallgatott. Sírva, alig érthetően, nyögve mondta.

– Ez volt az első fiúm . . . És ez megölte . . . Én meg őt . . . Megfojtom!

A bárpult mögötti ajtóban megjelent Sámson. Egy pillanat alatt felmérte a helyzetet. Csandrát intette magához.

– Meghalt? – kérdezte.

– Azt hiszem.

– Bezárni! Redőnyt leengedni!

Csandra ugrott. A redőny óriási robajjal zuhant az ajtó elé. Sámson anélkül, hogy a testőrére nézett volna, a hátsó

bokszhoz ment. Két férfi ült egymás mellett. Azoknak súgott valamit, Szepesre és a lányra mutatott.

Az egyik férfi úgy illesztette egymáshoz a két markát, mintha máris valakinek a nyaka szorult volna közéjük.

Dagadt megragadta a lány karját, és próbálta kihúzni a bokszból.

– Gyere, gyere szépen!

Lula nem engedelmeskedett, ellökte magától a fiút, s újra Szepesnek ugrott.

A két férfi már ott állt mellettük. Az egyik arcul vágta a lányt.

– Kuss már! Elég volt!

Lula az ütéstől megtántorodott, ijedten lekuporodott a székre.

Dagadt Szepesre vonszolta kifelé. A férfi alig tudott magáról, rémülten nézte a halottat, Lulát, és egész testében reszketett. De lépegetett. Ki a hátsó ajtón.

– Eldugom – bökte Sámsonnak Dagadt, s Csandrához fordult. – Egy óra múlva! Gyere a hídhöz!

Meg sem várta, hogy Csandra közölje: rendben, kivezette az utcára Szepesre. Fogta a karját, szótlanul mentek egymás mellett, mintha apa és fia lennének.

Amikor már messzire elhaladtak a mulatótól, Dagadt megállt.

– Most mi lesz? – kérdezte.

Szepes alig érthetően válaszolt.

– Nem tudom . . .

– Elbújtassam?

– Hová?

– Mondjuk, a lakásomra.

– Jó – sóhajtott Szepes, s indult tovább Dagadttal. De már visszatért az arcszíne, zsebkendőjével törülgette magát. Néhány lépés után megállt.

– Meghalt az a? . . . Meghalt? – kérdezte.

Dagadt széttárta a karját.

– Meg.

– Biztos?

– Igen. Sajnos.

Szepes tovább álldogált. Később megkérdezte.

– Lula hol van?

– Ott maradt.

– Nem akart velem jönni?

– Nem.

Kis szünet után újra megszólalt. Halkan. S közben nagyokat nyelt.

– Ez a . . . Ez a fiú volt a barátja?

– Nem tudom.

Szepes keserű mosollyal mondta.

– Hallottam . . . Lulától . . .

– Ha ő mondta . . .

Dagadt indult, de Szepes nem mozdult.

– Jöjjön!

– Minek?

Behúzódott egy kapu alá, hátát a falnak vetette. A kezét nézegette.

– Nem akartam. Nem akartam. Érti?!

Dagadt visszament hozzá. Részvétellel mondta.

– Tudom.

– Mit csináljak? Bemenjek a rendőrségre?

Dagadt újra karon fogta, s indult vele az autóbusz-pályaudvar felé. Sokan várakoztak ott, színes buszok álldogáltak a fák alatt.

– Elutazunk? – kérdezte Szepes. Hangjának nem volt színe, mintha madárként úszott volna a levegőben.

– Nem, nem utazunk.

Átvágtak az úttesten. Dagadt fogta az idős férfi karját, leültette az egyik sárga padra.

– Pihenjen egy kicsit . . .

Szepes leült, előregörnyedt, kezét összekulcsolta. Dagadt eléje állt, mint aki attól fél, hogy leesik a padról. Később leült melléje. Átfogta a vállát.

– Tudja, milyen épület ez? – az előttük magasodó, sokablakos házra mutatott.

Szepes bólintott. Aztán levette a válláról Dagadt karját. Felállt. S csak ennyit mondott.

– Azt hiszem, igaza van.

S elindult az épület felé.

Hosszan, kitartóan csörgött Mr. Maple telefonja.

Az angol nehezen ébredt, tapogatózva nyúlt a kagyló után.

– Yes...

A telefonból szóáradat zúdult. Mrs. Graw, a turistacsoport vezetője beszélt.

– Azt hittem, valami ban van, Mr. Maple... Olyan sokára szólalt meg. Én költöttem fel? Hogy van? Remélem, jól kialudta magát, s most már vidáman, minden bajt zsákba dugva, jön velünk! Az autóbusz már a kapuban áll! Tessék jönni reggelizni!

– Yes...

– Nagyon szép helyre megyünk, uram! Nem régen még nem is látogathatták a külföldiek... Érdekes, izgalmas! A túránk csúcsa!

– Yes...

– Város a sivatag kellős közepén, szinte érintetlenül megmaradt, úgy ahogyan...

Maple köszönés nélkül visszatette helyére a kagylót. Megrázta a fejét, felült. Megtapintotta a pizsamakabátjának a zsebét, odatette a revolverét.

– Oké.

Tekintetével megkereste az asztalon gömbölyödő össze-

nyomott újságpapírt. Hirtelen kíváncsiság támadt benne: meg kellene nézni az újságot, hátha angol?

Az asztalhoz lépett, szétsimította a papírt. A Pravda volt. Nem tudott elolvasni belőle semmit. A szemétkosárba vágta. Később azonban kivette, s újra szétterítette az asztalon. Valami jelet keresett. Kézzel írott üzenetet. Egy szót, egy mondatot. Nem talált. A Pravda újra a szemétkosárba került.

Amikor Maple felöltözött, kiment az erkélyre. Szeretett volna átlesni a szomszédba: ki nevetgélt az este? Csak a szoba egyik sarkába látott. Idős nő ült az öltözőködöasztal előtt, a haját fésülgette. Jóformán csak a mozdulat látszott, a fésűt fogó kéz és a ritka, rövid haj. S valami csillant a kézen. Egy gyűrű, amibe sok apró gyémántot foglaltak.

Maple erőlködött, próbált jobban áthajolni, hátha lát többet is, de eredménytelenül. Ráadásul lenn a szálloda parkjában, már gyülekeztek a turisták, valaki fel is fedezte a kíváncsiskodást, s nagy hangon hívta fel erre a többiek figyelmét.

Az angol visszatért a szobájába, felöltözött. Aztán lement az étterembe ahol vajás kenyéret evett, s teát ivott. Csak egyedül volt. A keszeg Mrs. Graw jött érte.

– Tetszik jönni? – kérdezte kissé ellenséges hangon. – Mindenki önre vár!

Maple szó nélkül felállt, kortyolt még a teából, s indult a turistavezető után. Az étterem az emeleten volt, Mrs. Graw minden lépcsőfordulóban megvárta, s bár mosolyogva, kedves hangon, mégis ellenszenvesen oktatta.

– Nem szeretjük az olyan utasokat, akik nincsenek tekintettel a többiekre, uram . . .

Amikor felszállt az autóbuszba, megtapsolták. Ezzel nem törődött, de minden férfit jól megnézett. Kereste az éjszakai látogatóját. Természetesen nem találta a buszon.

– Gondolhattam volna . . .

Az egyik idősebb hölgy ujján azonban meglátta a gyűrűt. Ugyanaz a nő volt, aki egyszer már Szamarkandban a

nyakába akaszkodott, alig tudott tőle megszabadulni. S akiről azt sejtette, hogy ugyanúgy került ebbe a csoportba, ahogyan ő. Mint ahogyan szokása volt mindig a cégnek, hogy az ügynökeiket ellenőriztesse . . . De eddig őt bízták meg az ilyen feladatokkal, most pedig őt figyelik. Nem tudott ellenállni, hogy gúnyosan oda ne köszönjön a kövérek nőnek.

– Vidám jó reggelt, asszonyom! Remélem, nem rekedt be?

A nő nagy szemekkel meredt rá, s a torkához kapott.

– Mit akar a torkommal?

– Semmit. Igazán semmit.

A buszban alig talált helyet. Több utas csomagtartónak képzelhette az üléseket, mert telepakolták kis és nagy szatyrokkal, fényképezőgépekkel, fehér kalapokkal. A hátsó kerék fölött volt egy üres hely, leült, de minduntalan előre-bámult a gyémántgyűrűs nőre. Néhányszor találkozott is a tekintetük. Már elhagyták a várost, amikor a hölgy felállt, s hátra sétált Maple-hoz.

– Miért kérdezte, hogy nem rekedtem-e be?

– Hülyeség volt, elnézést kérek . . .

– Nem, nem – mondta a hölgy szigorúan –, ezzel nem ússza meg.

Maple is felállt. Az ülések támlájába kapaszkodtak.

– Azt hiszem, hogy szomszédok vagyunk a szállodában, s jókat kacarászott ott valaki . . . Az igazat megvallva, nem hagyott aludni.

– Aha – mondta a nő. – Jó . . . – Aztán hozzátette. – A tévében játszottak egy darabot, azon mulattam.

Maple mosolyogva bólintott, s nem említette, hogy a szobában nem volt televíziós készülék, s ha valóban lett is volna, a hölgy bizonyára nem ismeri az orosz nyelvet, az üzbéget pedig még inkább nem . . .

– Még később beszélünk – jegyezte meg halkabban az idős hölgy, egy csúnya grimasszal búcsúzott, s visszasétált a helyére.

Amikor az autóbusz Hiva apró tornyos kapuja elé érkezett,

éppen locsolták a parkírozót. A vízszugár is porfelhőt vert, s szétfröccskölte a sarat. A szürke levelű fák alatt, a pislákoló életű bokrok között szamarak álldogáltak, s egy rojtos, piros kendővel letakart barna foltos teve. Turbános férfiak ültek mellette, nagy hangon tiltakoztak a locsolás ellen, őket is elérte a sár. A teve gazdája integetett a turistáknak: jöjjenek, nézzék meg a csendesen majszoló állatot, rá lehet ülni és fényképezkedni. Csak Maple indult a teve felé. Aztán ő is megállt. Az integető férfit nézte. Hosszú szakálla volt és bozontos szemöldöke.

Az elmaradt kérdés kicsúszott a száján.

– Ön az? – kérdezte angolul.

A turbános hajlongott, s tessékelte Maple-t a tevéhez. A kezével mutogatta, hogy fényképezzen, s közben azt mondogatta.

– Egy rubel . . . Fotó egy rubel . . .

– No, no – tiltakozott. – Nem akarok fényképezni . . .

A teve körül üldögélő férfiak felálltak. Néhány lépéssel közelebb mentek Maple-hoz, nem volt fenyegető a közeledésük, az angol mégis hátrált. Két lépést. Aztán még egyet. Arra már nem jutott idő, hogy valamit mondjanak, mert Mrs. Graw kiáltozni kezdett.

– Mr. Maple! Uram! Tessék jönni! Indul a csoport!

A férfiak visszatelepedtek a teve mellé, Maple megtörölte a veritékes homlokát, megfordult, és indult a hatalmas bástyák mögé a csoport után, be az ősi városba.

Hiva sárgásszürke város, medreszék, minaretek, halottakat fedő kupolák váltják egymást, üres kis boltok sorakoznak az utcákban. A karavánszerájok faoszlopos csarnokai emlékeztetnek a régi időkre. És a sivatag urának, a hivai kánnak a palotája. Néhány méterre az omladozó épületegyütttestől áll a világ csodájának készült félbehagyott minaret, amit a kán olyan magasra akart építtetni, hogy a tetejéről átlásson Buharába, a sivatag másik oldalára, s figyelhesse az egész

környéket. A kán meghalt, a csoda nem készült el, bár látszik, hogy valóban szokatlanul nagy méretűre tervezték.

Ezt a történetet hallgatta Maple, amikor valaki megérintette a karját.

– Uram – mondta angolul.

Maple megfordult, abban a pillanatban megmarkolták mind a két karját, szinte felemelték a földről, s a hátuk mögött lévő fakapun belökték egy homályos szobába. Ott újabb két turbános férfi fogta meg, s egy hátsó helyiségbe vonszolták.

Maple ekkor tért magához, és nagyot ordított.

Egy tenyér tapadt a szájára. Lélegezni is alig tudott.

A hátsó szoba udvarra nyílt. Atcipelték ezen is, hiába erőlködött, rángatta magát, hogy szabaduljon. A körbe épített, zárt udvar túloldalán kinyitottak egy újabb faragott, repedezett faajtót, és egy téglapadlójú szobába léptek. Onnan szűk lépcső vezetett az emeletre, azon is feltuszkolták.

Két férfi üldögélt egy kereveten az emeleti szobában. Amikor Maple-t beemelték az ajtón, felálltak, s kezüket mellükön keresztbe téve, meghajoltak.

Maple-t a szobában elengedték, kissé megtántorodott, majdnem elesett, de sikerült egyensúlyát visszanyernie. Krárogott, rázta a fejét, még a száján érezte a kemény bőrű tenyeret. A sarokból széket toltak alája, egy kéz lenyomta. Ugyanakkor az egyik férfi tiszta angolsággal megszólalt.

– Foglaljon helyet. És bocsánatot kérünk ezért a kis erőszakért, de úgy gondoltuk, semmilyen invitálást nem fogadott volna el, pedig nekünk beszélgetnünk kell egymással.

– És sok időnk nincsen – fűzte hozzá a másik.

Maple első mozdulatával a zsebére tapintott. Az este visszacapott fegyverét kereste. Meglepetéssel állapította meg, hogy ott van. Az egyik férfi észrevette a mozdulatot. Felnevetett.

– Mi üzletet akarunk, úram, nem harcot. – Később hozzátette. – Visszaküldtük a fegyverét. Látom, megkapta.

Maple nem nyúlt a zsebébe, kicsit kényelmesebben ült, s tüzetesen megnézte a két férfit.

Az egyik simára borotvált arcú, fekete szemű, negyven év körüli volt. A fején turbán, viszont a kaftánja alól kicsillant a fehér inge s a nyakkendője is. Cipőjén is látszott, hogy valahol Nyugat-Európában készült, később Maple megállapította: olasz cipő, ő is vásárolt egyet nemrégiben Nápolyban. A másik férfi Ázsia szülőtte volt, kicsit görnyedtebb testtartású, huncut szemű, szakállas.

– Mit akarnak az urak? – kérdezte.

A borotvált arcú megkérdezte.

– Teát? – S kedélyeskedve tanácsolta. – Igyon teát erre a nagy ijedelemre, Mr. Hacker.

Maple csodálkozva nézett rá. Hacker?

A férfi megismételte.

– Hozassak teát, Mr. Hacker?

Maple izmai elernyedtek. A félelem összeszorította szívét, elsápadt, de akarata ellenére a szája mosolyra húzódott.

– Kérek – mondta, nem ismert a saját hangjára, valahonnan mintha az árnyékos, feketéllő folyosóról hallatszott volna be.

A férfi intett, néhány pillanat múltán már tálcán hozták a gőzölgő italt három pialában. Maple nem azt vette el, amit feléje nyújtottak, hanem a mellette levőt, sőt azt is megvárta, amíg elrablói belekortyolnak. Addig nem esett szó, amíg a teát meg nem itták. Amikor a kis gyapotmintás csészéket visszatették a tálcára, újra a borotvált arcú szólalt meg.

– Most már valóban térjünk a tárgyra, Mr. Maple.

Maple nagyot sóhajtott. Ebből a névfordulatból megértette, hogy tárgyalás, egyezkedés lesz, nem kivégzés. A Hacker név csak fenyegetésképpen hangzott el. Robert Hacker. Igen. Így nevezték Dél-Amerikában. A kolumbiaiak szolgálatában. Régen. Nagyon régen. S amikor Hackernek menekülnie kellett, megszületett Maple. Mr. Simon Maple.

– Figyelek, uram.

– Helyes – bólintott a két férfi, s jelentőségteljesen egymásra nézett. – Nekünk szükségünk lenne önre.

Az ázsiai férfi is megismételte. De németül.

– Drigende Notwendigkeit . . . Sürögös szükség . . .

– Mit tehetek? – kérdezte Maple. A kérdés kevésbé hangzott indokoltnak, mert Maple akkor már tudta, hogy mit fognak kérni tőle.

– Semmiség – válaszolt a borotvált arcú, kioldotta kaftánja övét. Teljes egészében megmutatta európai öltözetét. – Meleg van itt . . . De ez is indokolja, hogy ne húzzuk az időt . . . Elsőként azt tanácsolnám, Mr. Maple, ha lehet, válaszoljon néhány kérdésünkre. Jó?

Az ázsiai férfi felemelte a kezét.

– Nem kérdezi, hogy kik vagyunk? Nem érdekli?

Maple a fejét rázta.

– Nem kérdezem.

Az európai elégedetten bólintott.

– Tudja – nevetett.

– Gondolom . . .

Az élénken nevető férfira nézett. Igen, ez a kacaj hallatszott a szomszéd szobából a szállodában . . . S amikor a férfi kigombolta az inge nyakát és meglazította a nyakkendőjét is, felrémlt benne valami a régi időkből. Egy fiatalember. Mindig piros kendővel kötötte be a fejét. Sakálnak hívták, mert úgy nevetett, szinte ugatva. S a kendő miatt, Editnek. Erik volt. Erik Sturz. Akkor Dél-Amerikában a német név volt a divat. Az jelentette a keménységet, a szigort, a határozottságot, a félelemnélküliséget. Mindent, amit a szakma megkövetelt. Sturz, tehát Sturz. Kicsit megöregedett . . .

– Gondolom – ismételte meg Maple –, gondolom, hogy tudom, Mr. Sturz.

A férfi nem örült a nevének. Mérgesen káromkodott, s olyan gyűlölettel nézett Maple-re, hogy annak elszállt a mosoly az arcáról.

– Keresztüllövöm, ha még egyszer kiejti ezt a nevet!
Az ázsiai férfi nem értette, miről van szó. Kapkodta a tekintetét az egyikről a másikra.

– Mi van? Mit mondott?

Maple válaszolt.

– Semmit.

Sturz is gyorsan erőt vett magán, visszavarázsolta az arcára a szívélyességet, mosolygott.

– Tehát a kérdések. Pontos válaszokat kérünk.

– Úgy lesz.

– A vonat elindult. Hová?

– Moszkvába.

– Onnan?

– Magyarországon át Olaszországba.

– A vonat vagy az áru?

– Mind a kettő.

– Biztos ez?

– Így tudom.

– Olaszországban hol rakodnak ki?

– Triesztben.

– Jó. Ez logikus.

Bólogattak. Látszott, hogy elégedettek a válaszokkal. Maple pedig arra gondolt, mindenféle becsület kevesebb az életénél. Az élet a legfontosabb. Hogy reggelente felébredjen, lássa a napot, nyújtózzon egy csendes délután, figyelhesse a csillagok vibrálását, és hogy feküdhessen, magára húzhassa a paplanját, s amíg a magnójáról halkán szól a zene, elaludhasson. Miért érne többet egy titkos drogszállítmánnyal rohanó vonat, mint az ő élete?

Sturz felállt, levette fejéről a turbánt, maga mellé tette a kerevetre. Az ablakhoz sétált, kinézett, aztán hirtelen visszafordult, hunyorgott, az éles fehér fény könnyekre kényszerítette.

– Van lényegesebb kérdésünk is – törülgette a szemét. –

Nem haragszik meg, ha a válaszoktól tesszük függővé az együttműködésünk további lehetőségeit.

– Tessék. Kérdezzen.

– Köszönöm. Jobb, ha elkerüljük a komplikációkat.

– Igaz.

– Ezt is köszönöm. – Visszaült a kerevetre, csak később vette észre, hogy a turbánjára telepedett. Amikor kihúzta maga alól, szétbomlott, olyan volt, mint egy lepedő. Maple tudta, hogy a turbán a halotti lepel. Ezen a vidéken a mohamedánok azt hordják a fejükön.

– Csavarja vissza – mondta csendesen Sturznak –, a kibomlott turbán rossz előjel.

Sturz vizsgálódva nézte az angolt, aztán lassan feltekerte a turbánt. Az ázsiai férfi segített neki.

– Babonás? – kérdezte Sturz Maple-t.

– Igen. Nem tagadom.

Kis ideig hallgattak. Sturz igazgatta fején a turbánt, a haját gyúrte alá, a tetejét tapogatta.

– Egy gyémánt kellene ide – mondta, s a homlokára mutatott. – Amilyen a maharadzsáknak volt.

Maple mást gondolt a gyémánt helyére. Ólmot. Amilyen a zsebében lapuló revolverben volt. Óvatosan újra megtapintotta a fegyvert, de valójában meg sem fordult a fejében, hogy a meneküléssel foglalkozzon. Ezt a kettőt lelőhetné, de kinn többen állnak. S ha azoktól is elmenekülhetne, akkor megtalálják bárhol a világon . . .

– Az gyémánt, egy csinos gyémánt – mondta bólogatva.

Sturz nem folytatta a kérdést, hanem egy izraeli gyémántcsiszoló üzembről kezdett mesélni.

– Beengedtek a látogatókkal, vetítettek néhány képet, aztán egy nő kíséretében végigjártuk az egész műhelyt. Képzeld el, Mr. Maple, ott csillog az ember szeme előtt a sok gyémánt, a hóna alatt pedig a fegyver. Micsoda inger! Előkapni, sarokba mindenki, ide a legszebb köveket, aztán kész! Tudja, mennyi arany meg gyémánt van ott a boltjuk-

ban? Nem kellene itt megfőnünk ezen az isten háta mögötti helyen!

– Biztosan őrzik – jegyezte meg Maple.

– Persze. Azért nem is kezdtem bele a dologba. Így azt nem lehet megcsinálni . . . Felderítés, terv . . . Önnek ezt nem kell magyaráznom.

Az ázsiai férfi újra németül szólt.

– Frisch gewagt ist halb gewonnen! Aki mer, az nyer!

– Ja! Stimmt! – válaszolt ugyancsak németül Sturz, aztán újra angolra fordította a szót. A mellette ülő férfira mutatott.

– Az itteni ügyeinket képviseli . . . Mr. – habozott, hogy milyen nevet mondjon, aztán kibökte – Mr. Anonymus . . .

Az ázsiai kíségette.

– Timur.

Maple önkéntelenül is rákérdezett.

– Lenk?

Vagyis a híres hódító, Timur Lenk, aki a nevében hordta a sántaságát, s akit Szamarkandban helyeztek örök nyugalomra a híres Gur-Emír mauzóleumban.

Az ázsiai jót nevetett a kérdésen.

– Nem, nem! Én nem vagyok császár. – Nem mondta meg a másik nevét.

– Jó, ha megismeri, ő is babonás – mondta Sturz.

Timur a fejét rázta.

– Csak egyetlen dologban – magyarázta. – A baziliskuszgyík. Az nagyon komoly dolog!

Maple sohasem hallott még erről az állatról.

– Milyen gyík? – kérdezte.

– Ha a tekinteted találkozik vele, meghalsz. Nagy Sándor is megjárta vele . . . Kétszáz katonája bánta, nem vicc ez!

Az angolnak tetszett, növelte a biztonságát, hogy másról is cseveg vele ez a két férfi. Tovább kérdezett.

– És honnan lehet megismerni?

– Honnan? Olyan, mint a gyík, csak taraja van, csipkés a

háta, megnő egy fél méterre is. Ez egyébként nem babona. Igazság.

– És itt terem ez valahol?

– Nem terem! A kakas csinálja a békának. Volt egy ember, aki Dél-Amerikában látta is.

Sturz nem hagyta tovább folyni ezt a témát. Láta ugyanis, hogy Maple a Dél-Amerika említésére felkapja a fejét.

– Baziliskuszgyík ide, baziliskuszgyík oda, fejezzük ezt be, jó? Térjünk vissza a feladatunkhoz.

Az ázsiai Timur sűrűn bólogatott.

– Helyes.

– Mi tudjuk azt – kezdte Sturz –, hogy az Afganisztánból érkező drog most Szamarkandban állomásozik, ott adják el. Próbáltunk mi is üzletet kötni. Kapcsolatot teremteni a szamarkandi urakkal, de nem tárgyaltak velünk, sőt az egyik barátomat meg is ölték. Elvágták a nyakát. Megtudtuk, hogy hongkongi barátunk, az ön tisztelt főnöke is ideérkezik öntözőrendszerekről tárgyalni. Mi is elő szerettük volna mozdítani ezt az öntözőügyet, hát eljöttünk Szamarkandba. Az öregúr azonban mindenre nemet mondott. A sok nemnek csak nem lehet a vége. Ez így van a matematikában, ha egyneműeket adunk össze. Kijött egy nagy nem... Láthatta, uram, az öreg bankárt holtan az autóban. Ha nem, akkor nem kell élni... Timur barátunk példájával élve: ha valaki a baziliskuszgyík szemébe néz, meghal, de ha a mi szemünkbe néz, akkor is csak akkor élhet, ha úgy cselekszik, ahogyan mi szeretnénk. Remélem, ezt megértette?

– Yes.

– Nem kérünk mi nagy dolgot öntől, Mr. Maple. Egyszerűen azt, hogy közvetítse a mi üzletünket is... Most majd visszatérnek Buharába, Szamarkandba, vigye magával Timurt, és... A többi már a maguk dolga. Megteszi? Régi barátságunkra tekintettel is erre kérem... És azt már felesleges bizonyítanunk, hogy elég erősek vagyunk... Erő-

sebbek, mint az önök kompániája . . . Erre még egy bizonyítékot is szolgáltatunk majd.

Maple megtörölte a homlokát. Szeretett volna egy hőmezőn állni, vagy egy hatalmas hegy csúcsán, hogy átjárja a hideg szél.

Sturz figyelte az angol minden mozdulatát. Lassan folytatta.

– És nem csak akcióink erősek. A védelmünk is. Önnek nem kell senkitől sem tartania. Mi megvédjük . . . Most azonban gyorsan határozzon, mert a csoportja megy vissza Urgencsbe, s nem szeretnénk itt tartani . . . Szép város, érdekes város, de azért . . .

Az ázsiai Timur valami jelt adott Sturznak, aki a saját homlokára csapott.

– A leglényegesebbet majdnem elfelejtettem! Uram, bocsánat! Félinformációk tudatában nem lehet dönteni! A haszon, a kis pénzecske! Erről nem tájékoztattam . . . Tehát tessék figyelni! Ezért a kis munkáért ötszázezer dollárt fizetnénk. Abba a bankba utaljuk, ahová parancsolja. Nem vagyunk zsugoriak, azt nem mondhatja.

Maple megkockáztatta.

– Ígéretben nem . . .

Sturz felnevetett. Csúnya, sakálnevetése körbe szaladt, visszhangzott a kis szobában.

– A biztosíték? Ha jól értettem, azt kérdezi, mi a biztosíték? Hát uram, ezt nehéz konkrétá tenni ilyen helyzetben. Semmi. A szavunkon kívül semmi. Az élet. Az enyém, a tied, az övé. Ennyi. Kíván valami mást? Adjunk írást vagy effélét? Nevetséges lenne, nem?

Maple nagyot sóhajtott.

– Rendelkezzenek velem.

Timur azonnal átölelte.

– Richtig! Helyes. Nagyon helyes. Itt a kezem, barátom! Én kijelenthetem, hogy még soha senkit nem csaptam be. És

ön sem fog rosszul járni! Most menjen. Buharában felkeresem.

Sturz is nyújtotta a kezét. Köszönés helyett csak ennyit mondott.

– Vigyázzon a bazaliskuszgyíkra!

Két szakállas férfi kísérte le a földszintre Maple-t: Azok közül kettő, akik a városkapunál a tevé mellett üldögéltek.

Amikor az ajtóból Maple visszanézett, a két férfi még állt, s kezüket a mellükön keresztbe téve, hajlongtak.

Maple is újra meghajolt előttük, s vigyázva lépkedett le a nyikorgó, keskeny falépcsőn. Amikor a kis szoba belső fala felé fordult, mintha megmerevedtek volna a lábai, megállt, szívét újra a döbbenet és a riadalom szorította.

A falon hosszú vaskampón egy ember lógott.

A szamarkandi fiatalember, aki eddig őt segítette. Az egyetlen, akire ebben a sivatagos világban számíthatott.

Pintér alezredes Hód jelentkezését várta. Az olasz és a szovjet rendőrtisztek, akik a magyarokkal a közös akcióban vettek részt, már a szállodájukban pihentek. Halász százados üldögélt Pintér Bélával a szobájában. Alig beszéltek, de egyre sűrűbben nézegették az órájukat. Néha az alezredes íróasztalán felhangzott a rendőrségi adó sürgetése: Hód, jelentkez-zék! Hód jelenkezzék!

– Átvirraszthatjuk itt az éjszakát – jegyezte meg Pintér Béla –, de az a kölyök ránk sem . . . hederít.

A kölyök Balassa Péter főhadnagy volt. Vagyis Hód. Abban állapotok meg vele, hogy késő estig jelentkezik, és közli: sikerül-e részt vennie az akcióban. Mert ha igen, más a teendője a központnak, mintha nem. Mind két esetre kidolgozták a terveket, de Hód nélkül nem dönthetnek alkalmazásukról.

A várakozás inkább Halász századost viselte meg. A mindig elegánsan, tisztán öltözködő rendőr már nagyon zilált volt: nyakkendőjét megoldotta, ingét kigombolta, zakója mellette hevert az egyik fotelban, haja fésületlenül lógott a nyakába, arca borostássá vált. Csak néhány percet tudott nyugodtan ülni, felugrált, s járkált a szobában az ablaktól a tárgyalóasztalig.

Pintér a tekintetével kísérte.

– Ülj már le! Isten bizony megszedül az ember a szaladgálásodtól.

– Bocsánat... Bocsánat...

Halász századost nem csak Hód titokzatossága zavarta. Aznap volt a válópere. Néhány percig tartott csak a tárgyalás, a bírónő is sietett valahová, hamar kihirdette az ítéletet. A felolvasott indok azonban nagyon nevetségesen hangzott: a házastársak elhidegültek, mert a feleség csak a pedantériával, a lakás, az öltözködés tisztaságával törődött. De akármilyen mulatságos is, ez adott okot a válásra. Azok a szabályok, melyeket az asszony a lakásban bevezetett. A cipőket még a függőfolyosón le kellett húzni, a lakásba csak papucsba lehetett belépni. Megkövetelte, hogy az utcai ruhát az előszobában levesse a férje, utána le kellett zuhanyoznia, s csak úgy öltöztethetett át az otthoni göncébe. A fotelokat nem volt szabad elmozdítani, a terítőknek is a pontosan kimért helyükön kellett maradniuk. A szőnyeg rojtjait naponta négyszer-öttször átfésülték, a könyvek katonásan sorakoztak nagyság szerint a polcokon, a függöny redői sem mozdulhattak. Halásznak ennie, innia csak a konyhában volt szabad, tányér és tálca, kés és villa, kétféle szalvéta előkészítve várta. Az ágyban is mindennek meg volt a pontos helye. A kispárna, a paplan, a pizsama... És a szeretkezések. Semmi szabálytalan. Három perc. „És vigyázz a frizurámra...” Még a levegő is glédában állt, porszemek már csak meghalni jártak a lakásba... Halász a házassága előtt szerette a társaságot, éppen a legvagányabb tiszttel, Balassa főhadnaggyal járták az éjszakát. Barát ebbe a lakásba be nem tehetette a lábát. Így aztán egyedül maradt a százados. Szomorúan üldögélt a hivatali szobájában, egyre későbbben járt haza, minden feladatot elvállalt, csak távol maradjon. Az asszony háládatlanak nevezte. Nem értette, miért nem méltányolja az igyekezetét a férje, amikor mindennap reggel előkészítve várja a tiszta fehérnemű, a kipucolt cipő, a kikefált öltöny. Mit akar

még ezen felül egy férfi? Ilyen kiszolgálást sehol sem kapott volna . . .

Pintér alezredes igyekezett Halászt türelemre inteni, azt a szokványos érvet mondogatta, hogy rossz a rosszal, de még rosszabb nélküle. Halász csak hümmögött, végül azonban kitört.

– Nem érted te ezt, Béla bátyám! Sohasem voltál nős!

Ez igaz. Az alezredes egyetlen lányba volt szerelmes eddig életében. De ez a lány a volt főnökéhez, Bana ezredeshez ment feleségül. Jóban van vele ma is, hetenként náluk vacsorázik, hiába mond néhány kedves szót neki is Ildikó, mégsem az élete párja. Vagy nagyon is az élete párja. Kíséri már negyven év óta. A közelsége, a huncut mosolya, a csipkelődése, néhány kézszorítása. S az a fájdalom, amit nap nap után okoz az alezredesnek. Anna örök – szokta mondogatni, amikor visszatér a Banáék vacsorájáról, vagy ha reggelente borotválkozás közben végiggondolja a tegnapiját és az előtte álló napot. Ezzel vigasztalta magát. Ha Juhász Gyulának lehetett az Annája örök, akkor lehet neki is egy Ildikója . . .

Ez most azért is jutott eszébe, mert estére Banáékhoz ígérkezett vacsorára. Persze már lemondta. Ez elég gyakran megtörténik. A volt főnöke megértő. Ilyen szolgálatban nincsen program, nincsen ünnep. Csak a feladat.

– Pedig rakott krumplit ehettem volna . . . – mondta önkéntelenül.

– Tessék? – kérdezte a százados.

– Szereted te a rakott krumplit?

Halász nem tudta mire vélni a kérdést, csak hümmögött.

– Beteszik a sütőbe – folytatta az alezredes –, meglocsolják tejföllel, s amikor az megbarbul, nem megég, csak megbarbul, akkor . . .

A százados egyszerűen válaszolt.

– Éhes vagyok. Nincs valami rágni valód, Béla bátyám?

Az alezredes a szekrényre mutatott.

– Találsz ott valamit.

Nem volt semmi. Csak az üres celofánzacskó.

– Balassa.

Egyszerre mondták. Mert emlékeztek rá, hogy a főhadnagy engedélyt kért, hogy egy-két szemet ehessen a sós perecekéből.

– Hód jelentkezék! Hód jelentkezék!

– Jelentkezék – nevetett Pintér Béla –, hogy agyon üthessük!

Halász tovább sétált, újra percenként nézte az óráját.

– Meddig várunk?

– Reggelig – mondta az alezredes.

– Reggelig? Hisz a vonat éjfél tájban már magyar területen jár. Reggelre már elúszott minden.

– Nagy szégyen lenne – csóválta a fejét Pintér Béla –, de én bízom a Hódban. Csak . . .

Nem folytatta a csak-ot. Arra gondolt ugyanis, hogy Hód eddig még minden akciójából sikeresen tért meg. De a fegyelmet nem szereti. Inkább többet kockáztat, vagánykodik, gyorsan dönt, sokszor figyelmen kívül hagyja feletteseit is. Ám az is rendre kiderül, hogy neki volt igaza. Mászt nem szabad volt tenni, csak azt, amit ő csinált. De ha egyszer téved, ha rosszul mér fel valamit, az az életébe is kerülhet. Györök János őrnagy, Pintér helyettese már többször is előterjesztette: Balassa Péter főhadnagyot távolítsák el a szolgálattól. Zavart okoz, s előbb-utóbb valami nagy bajt csinál. Az alezredes betette a fiókjába az írást, elzárta. De minden alkalommal arra gondolt: csak egyetlen egyszer tévesszen Balassa, őt is kidobnák vele együtt. Györök meg a mennybe menne . . .

– Hód jelentkezék! Hód jelentkezék!

Hód azonban néma maradt.

Pintér a tárgyalóasztal mellé ült. Fejét a két tenyerébe hajtotta. Később intett Halásznak is.

– Ül le, Miklós.

Halász bólintott, s leült. Cigarettaival kínálta Pintért.

– Erről is le kellene szokni. – Az alezredes gondosan készítette elő a füstölni valót. Megnyomogatta, megpörgette. Elfogadta a tüzet Halásztól. – Köszönöm . . . Élt egy kántor a falunkban, ahonnan származom. – fújta a füstöt a mennyezet felé –, minden cigarettát kettévágott, szipkába dugta . . . Ő mondogatta, hogy fele pénz, egész élvezet . . . Egyébként – nevetett – a mi falunkban a főúron vagyis a plébánoson kívül senki sem tudott latinul, mégis minden porta kerítésének kapuján ez volt kiírva: Cave canem! Amit mi gyerekek úgy fordítottunk le, hogy kávé azt nem! Ki gondolta akkor, hogy a kis előkelő tábla a kutyákra vonatkozik.

Halász Miklós udvariasságból heherészett. Mind a két történetet legalább harmincszor hallotta már. Egyébként is kétségei merültek fel aziránt, hogy a parasztgyerekek a világháború előtt pontosan tudták, hogyan kell mondani azt, hogy „cave”. Mert az biztos, hogy helyesen a c-t k-nak nem mondták, tehát akkor a kávé már nem stimmel . . . Ez az a történet, ami önmagában hordja azt, hogy kitalálás . . . De ki mondja ezt meg Pintér Bélának? És minek?

– Figyelj rám, Miklós – kezdte újra a beszélgetést az alezredes. – Igazad van abban, hogy nem szalaszthatjuk el ezt a vonatot. Tehát arra gondoltam, ha Hód nem jelentkezik, akkor indulsz te és az embereid. Vigyázva, nem gyanút keltve. De tudod ezt te, nem kell magyaráznom. Lehet, hogy nem is rakodnak Magyarországon, csak valahol Olaszországban. Kísérni kell a vonatot. Autóba vágjátok magatokat, és indultok. Haladék nélkül.

– Értem – bólintott Halász. – Az azonnal mit jelent? Várunk még egy órát Hódra, vagy . . .

– Öt percet. Vedd elő az órádat. Öt perc múltán kezdet fogunk, és indultok. Rendben?

– Igen.

Halász Miklós örült, hogy nem kell a hivatali fülledd

szobában várakoznia. Beülnek egy autóba, és száguldanak a záhonyi tehervonat elé.

– Hód, jelentkezzék! Hód, jelentkezzék!

Válasz nem érkezett. Az öt perc is letelt.

Halász százados felállt, s kihúzta magát.

– Indulok.

Pintér Béla bólintott.

– Helyes. A kapcsolatot a szokásos módon tartjuk. – Az ablakhoz sétált, messze nézett, már a halvány holdat látta. – Vigyetek esőköpenyt! Nemsokára olyan zuháré lesz, hogy... Isten áldjon!

– A viszontlátásra.

Pintér Béla nyújtotta a kezét.

– Tehát a kettes terv. Nem beavatkozni, csak kísérni. Ügyesen!

– Nem lesz semmi baj – nyugtatta meg Halász a főnökét. Mosolyogva távozott.

Az alezredes újra az ablak elé állt, az utcát nézte. Néhány perc múltán három autó gördölt ki a kapun.

Hód jelentkezési ideje lejárt, a hívásokat is megszüntették. Pintér Béla nem nyugtalanította magát, tudta, hogy nincs mindig olyan helyzetben egy felderítő tiszt, hogy használhassa a kicsi, alig gomb nagyságú adóját. Egyébként is, rossz pénz nem vész el...

Megérkezett a vihar. Szélroham söpört végig az utcán, villámlott, és szinte a dördüléssel egyszerre kövér cseppekben megeredt az eső. Pintér szerette nézni a vihart. Úgy érezte, ez a természet különleges produkciója, látványossága. Hang- és fényjáték. Megborzong tőle az ember, nem tudja, mi történik a következő pillanatban, hol csattan az ég, merre gomolyog a sötét felhő. A vihar élete is hozzánk hasonlóan rövid. És megismételhetetlen.

Az alezredes megrázta a fejét, nagyot nyújtózott, kiszólt az ajtón a titkárnőnek.

– Terike, kérek szépen egy kávé.

A titkárnő sohasem ment hamarabb haza, mint a főnöke. Valamikor nagyon csinos lány volt, többen is megkérték a kezét, de nem ment férjhez. Pintér Bélán kívül mindenki tudta: az alezredesre vár. Közben azonban elmúltak az évek, Terike haja már ősz, nem festi, simán fésüli hátra, kis kontyba csavarja. Magas nyakú blúzt és fekete szoknyát visel, egyetlen dísze egy gyöngysor, amit még az anyjától örökölt.

– Csinálok, azonnal viszem . . .

A kávéval együtt egy telexet tett Pintér Béla asztalára.

– Ez most jött.

A telex arról értesítette az alezredest, hogy jelentkezett egy férfi a kapitányságon, s közölte, hogy megölt egy embert a Kristóf bárban. A jelentkező neve Szepes Gábor.

Dagadt is hátrafutott a kijelölt vagonhoz.

– Hé! – ordított egy csuromvizes férfi. – Ide gyere! Ez az!

Egy feszítővasat nyomtak a kezébe.

– Gyorsan! Alig áll valamit!

A vagon ajtaja könnyen engedett, eltolták, s felugráltak a sok zsákocska közé.

– Csak azt, amelyiken kék szalag van!

Hatan válogatták a zsákokat.

– Huszonnégynek kell lenni! Egy se maradjon fenn!

Gyorsan!

– Szmuro, szmuro, válitu! – ordította Dagadt.

– Mi van? – kérdezte az egyik szakállas férfi. – Mit mondtál, Dagadt?

– Semmit! Csináld! Hány van már lenni?

Kiderült, hogy senki sem számolta a ledobott zsákokat.

– Az istenit! – Dagadt leugrott. – Mindjárt megszámlálom!

Dagadt magában nevetgélt. Verte az eső, villámlott. Szmuro, szmuro, válitu! Gyermekkorában olvasta Magyar László könyvében, hogy így biztatták gyorsaságra az afrikai rabszolgákat.

– Dagadt! – ordítottak rá. – Mennyi?

– Még három!

– Már nincsen – hangzott bentről. – A frász álljon belé!
Nem találjuk.

Dagadt újra számolt.

Már lent volt mind a huszonnégy.

A földúton egy kis teherautó álldogált. A lámpái sötétek maradtak, csak a villám fénye világította meg. Valaki két zsákocskával a karján a teherautó felé szaladt.

– Nincsen több! – üvöltötték a vagonból.

– Jó! Nem kell! Valamelyik hülye már elvitt belőle!

Fiatalemberek másztak le a vagonból. Valaki rájuk szólt.

– Rendszerben hagytatok mindent?

Senki sem válaszolt.

Egy fehér inges, rövidnadrágos férfi visszamászott a vagonba.

– A szentség! – kiabálta. – Össze van túrva, mint a szemétdomb! Gyorsan rendet rakni!

Ebben a pillanatban elindult a vonat. Néhányan leugráltak. Talán hárman gyorsan egymásra pakolták a zsákokat, aztán nagyot kiáltva leugrottak ők is. Dagadt utoljára.

A vonat azonban megállt. Újra tilosat mutatott a jelző.

Dagadt gurult a vizes töltésen. Amikor felállt, valaki halkán megkérdezte.

– Megütötted magadat?

Halász kuksolt az árokban.

Dagadt meglepetten mondta.

– Nem... Hogy kerülsz ide?

– Gondoltam, megnézek...

– Ha felfedeznek, véged! – Halász akart valamit mondani, de Dagadt megelőzte. – Leütöttek egy vasutast. Ha lehet, keresd meg. Be kellene kötözni.

– Jó – bólintott a százados, aztán a teherautó felé mutatott.

– Gyorsan, gyorsan, Hód! És... és segítsen a szerencse ördöge!

– Kösz! – suttogta Dagadt. Felállt, s a társai felé futott. A talajt már nagyon feláztatta az eső, sárcsomók ragadtak a

cipőjére. A teherautó mellett a sötétben két személygépkocsi is megbújt.

Csandra várta az egyik mellett.

– Gyere! Ugorj be!

Alig huppant az ülésre, az autó máris elindult. Lámpa nélkül követték a teherautót.

Csandra elégedetten mondta.

– Úgy látszik, sikerült. Mehetünk haza.

Dagadt nem erre számított. Azt hitte, ők is kísérik a szállítmányt. Ennyire bíznak meg bennük? Átrakni a vagonból, és kész. Tulajdonképpen örülnie kellett volna. Várja a pénz a Kristóf bárban. Csandra meg is jegyezte.

– Összeáztunk, de megérte . . . Lírában fizetnek!

– Lírában?

– Igen. Láttam.

Dagadt a cipőjéről piszkálgatta a sarat.

– Ki kellene menni Olaszországba.

Csandra lelkesen válaszolt.

– Persze! Velence! Aranyat venni, hazahozni. Ahogyan a digók csinálják! Agyonkeresnének magunkat! – Később hozátette. – És maga Velence! Gyerekkorom óta vágyom oda . . . Képzeld el, hogy az utcán víz folyik! Fantasztikus, mi?!

A vezető mellett egy kopaszodó férfi ült. Hátrafordult.

– Én éltem Velencében. Olyan a bűz, hogy . . . Meg a sok macska! Nyávognak éjszaka, nem lehet aludni. Poshadt az egész város.

Dagadt és Csandra jól ismerte a férfit. Egymás között csak Meleg Love-nak nevezték. Fiatal lányokat árusított, ebből szerezte a vagyonát. Ő azonban csak a fiúkat szerette. Azokat is csak tizennyolc éves korukig. Így került kapcsolatba a droggal is. A fiúknak kellett, hát ő szerzett. Aztán beszállt az üzletbe. Abban azonban különbözött a többi kisebb pénzű részvényestől, hogy ő szeretett részt venni az akciókban is. Magáért az izgalomért. Azt mondta, ez növeli a potenciáját,

mert nincs ennél férfiasabb munka. A többi pénzeszsák alig fogadta be maga közé, nem nézték jó szemmel, hogy megszegi a hagyományokat: az úr ne dolgozzék. Csandra különösképpen nem szerette. Love ugyanis pár hónapja kivetette a hálóját Pitára is, arra a fiúra, aki Szepes lakásában kábulatában a fürdőkádba fulladt. Csandra védte Pitát, de Love olyan módszeresen dolgozott, hogy aligha tudta volna tőle megmenteni.

Meleg Love vagyis Kemenes Lajos most Ausztriában lakott, meglepő várost talált magának: Mariazellt, a zárándokok, a tiszta lelkek városát. A hegyoldalban vásárolt egy villát, kőkerítéssel vette körül. A ház bútorzata csupa keményfa, férfias lócák, rusztikus székek, kecskelábú asztalok, mint egy sörözőben. A hálószoba azonban olyan puha volt és fehér, mintha hópelyhekből készült volna. Elámult, aki látta. Azzal dicsekedett a vendégeinek, hogy a villájába nő nem teheti be a lábát.

– Irtózom a nőktől – mondogatta a barátainak. – Olyanok, mint az undok szúnyogok. Körüldöngenek, aztán ha engeded őket magadra szállni, ott szívják a véredet, ahol lehet.

Ezért is árusította a lányokat minden gátlás nélkül. Addig, amíg bele nem keveredett egy botrányba. Pár hónapot ült egy francia börtönben. A vagyona azonban érintetlen maradt. Főképpen azért, mert nem tudták, hogy van. Csak sejtették. Az a gazdasági nyomozó, akit az ügyre állítottak, felfedte magát Kemenesnek. Ő is azok közé tartozott, akik a szép, fiatal fiúkat szerették. Így könnyen jutottak közös nevezőre. A nyomozónak Guibourg volt a neve, s mindenféle babonáságot művelt. Kemenes ördögnek nevezte, a fiúk félték tőle; remegtek, amikor fekete-pirosba öltözve megállt az ágyuk előtt. Titokzatos varázslatokat csinált, a démonokkal beszélgetett, a borba, pezsgőbe porokat szórt, miközben érthetetlen nyelven ígéket mormolt. Az ital elszédítette még azt a fiút is, aki egyébként nem hagyta volna, hogy Guibourg azt tegye

vele, amit akar. Kemenes is kért tőle a varázsporból, majd mind a ketten üzleteltek vele.

Guibourg hasznos információkkal szolgált, tudtak előre a gazdasági rendőrség minden lépéséről. Viszont nem ismerték igazán a maffia törvényeit. Egyik este aztán megismerték. Sőt, megtanulták. Félelmetes este volt. Kemenes lakásán lepték meg őket. A kisfiúkat kidobták, elkergették, eléjük pedig leraktak az asztalra egy-egy nyilatkozatot. Nagy összegű adósságokról szólt. Milliókról. S le is fényképezték őket, amint átvették a pénzt egy aktatászkás úrtól. És készítettek róluk más fotókat is: kábítószerrel. Guibourgról külön is. Egy börtönből szabadult férfitől pénzt vesz át. Mintha megvesztegette volna. Az ajtóban fegyveres őrök álltak, egyiknek korbács lógott a csuklójára erősítve, s ha valamelyikük vonakodni látszott a parancs teljesítésében, hatalmas erővel vágott melléje a szőnyegre. Rosszabb volt, mintha odalóttek volna. A maffia elvette a pénzüket, utasításokat adott, de végül jócskán részesültek valamilyen titokzatos alap pénzeiből.

Az afgán akciónak a vezetését Kemenes Lajosra bízta, Guibourg pedig a rendőrségtől szerzett értesüléseivel segítette. Így történhetett, hogy a moszkvai vonat útvonaláról is pontos adatokkal rendelkeztek, s megszervezhették a kirakodást. Guibourg azonban nem utazott el a vonathoz. Nem szerette fárasztani magát. Kövér ember volt, hatalmas sörhassal, izzadó tenyérrel. Apró szeme, mint a malacoké, orra olyan tompán bújta az arcán, mint a majmoknak. Vagy mintha valaki ökölvívás közben egy balegyenest zúdított volna rá. De beszélni tudott, egy-kettőre a bizalmába férkőzött az embereknek. És hazudott. Kemenes is sokszor mondta.

– Hozzád képes Münchhausen gyenge kezdőcske . . .

Guibourg ugyanis hihető dolgokat hazudott. Logikusan, meggyőzően. S ezt úgy érte el, hogy a hazugságnak az okát is beleszötte a mondókájába. Az állításának volt oka, okozata. Azt azonban nem lehet mondani, hogy sportból hazudott.

Mindig valamilyen cél érdekében. Most például azt állította, valakinek fedeznie kell az akciót. Kívülről figyelni, mi történik, ez a szállítmány nagyon fontos. Majd ő is ott lesz valahol a közelben. Bátran számíthatnak rá, ha valami baj lenne. Nos, ez volt a hazugság. Guibourg ugyanis talált egy új fiút. S annyira elkapta a vágy heve, hogy nem akart kimozdulni abból a házból, amit a határszélen néhány hónapos tartózkodásra berendeztek.

– Monsieur Guibourg – mondta Kemenes hátrafordulva Dagadtnak – biztosít bennünket. Nem kell félni, semmi baj nem történhet.

Valóban minden nehézség nélkül ráhajtottak az országútra.

A vihar már elmúlt, az eső azonban nem állt el. De lecsendesült, látszott, minden mérgét kiadta. Az autó ablaktörlőinek mozgását egyhangú, ütemes enyhe zaj követte. A lámpák megvilágították az úttestet, néha tengernyi pocsolyákat, a betonról az árokba rohanó kis folyókat. S az egyik kanyarban mást is.

Rendőröket. Esőkabátban, csuklyával a fejükön.

Lámpással parancsoltak álljt. Aztán mutatták, hová húzódjának.

– Lemeszeltek – mondta ijedten a gépkocsi vezetője. – Megálljak?

– Persze – mondta Kemenes. – Nincs okunk arra, hogy ne álljunk meg. Semmilyen szabálytalanságot nem csináltunk.

Az út szélére kanyarodott mind a három autó.

A rendőrök kezében fegyver volt.

– Gépkocsi-ellenőrzés – szólt be egyik az ajtón. – Jogosítványt, forgalmi engedélyt kérek!

S amíg beszélt, benyúlt a lecsavart ablakon, s kinyitotta az ajtót. A társa lövésre készen tartotta a revolvért.

– Tessék kiszállni!

Ebben a pillanatban az első kocsinál lövés dördült. Valaki nagyot kiáltott.

– Ne hagyjátok magatokat!

Újabb lövés hallatszott. Aztán csend lett.

A rendőr Csandrának és Dagadtnak is intett.

– Kiszállni! Gyerünk!

Dagadt kockáztatott meg egy megjegyzést.

– Megázunk.

– Kifelé!

A gépkocsivezető karját hátracsarták, s gyors mozdulatokkal bilincset kattintottak rá. A sötétből egy civil ruhás ember tűnt elő. Ő fogta meg a sofőr karját.

– Gyere velem! Indulj!

Kemenes Lajos még csak a lábát tette le a vizes úttestre. Hirtelen, mint valami gumilabda, átpattant a gépkocsivezető helyére, azonnal indított, az autó nagyot ugrott, s rohanni kezdett. Egyetlen ajtaja sem volt bezárva. Úgy libegtek mellette, mintha szárnyai nőttek volna.

Az egyik rendőr utána lőtt. Kétszer is.

Az autó megpördült, s mintha keringőzne, az árokba vágódott. Négy rendőr is szaladt oda. Az összelapult gépkocsiból kihúzták Kemenest. Megbilincseltek. Különösebb baja nem esett, a jobb lábát fájlalta, a térdét tapogatta. Megbilincseltek őt is. De közben szidták.

– A fene a pofádat! Úgysem menekülhetsz! Mit csinálod itt a cirkuszt?!

Az egyik rendőr, aki eddig egy útszéli fának döntötte a hátát, s onnan figyelte az eseményeket, Kemeneshez lépett, elemlámpájával az arcába világított.

– Hadd lássam, ki vagy te?

Kemenes elfordította a fejét.

A rendőr elégedetten mondta.

– Oh, a Kemenes úr! Na lám csak! Lesz miről beszélgetnünk!

Kemenesnek ismerős volt a rendőr hangja. Valahol már hallotta... Most azonban tiltakozott.

– Miért tartóztatnak fel? – kérdezte élesen. – Azonnal vegyék le a bilincset! Fel fogom magukat jelenteni!

A rendőrtiszt, aki az imént a lámpájával világított Kemenes arcába, sziszegő hangon válaszolt.

– Kuss! Fogd be a pofád, érted? – Aztán hozzátette. – Egyébként ott jelentesz fel, ahol akarsz...

A teherautónál dörrent az első lövés. A sofőrt meg is ölték. Hátracipelték a teherautó ponyvái mögé. A gépkocsivezető ugyanis megismerte az intézkedő rendőrt.

– Te vagy az, Ervin? Mi a fenét akartok? Hülyéskedtek?

Ekkor dördült el a lövés.

A másik kíséző autó utasai akkor már megbilincselve álldogáltak az esőben. Melléjük lökdösték Csandrát és Dagadtot is.

A rendőrtiszt hosszasan nézegette őket. Aztán bólintott.

– Indulás!

Feltuszkolták a foglyokat egy kis teherautóra, amelyet akár össze is lehetett volna téveszteni azzal, amely az árut fuvarozta. Tízen ültek a ponyva alatt. Némán nézegették egymást. Csak a szemek beszéltek. Keresték azt, aki elárulta őket. Fuccs a nagy üzletnek!

Hosszabb ideig haladt már a teherautó, amikor Dagadt szinte vádló hangon megkérdezte.

– Merre van az a bizonyos Guibourg úr?

Kemenes nem válaszolt. Nem tetszett neki, hogy ez a fiú nevéen nevez valakit. Hogy ő is lebukjon? Keserűen nézte végig a társaságot. Ezek mindent elmondanak a rendőrségen...

Az autókaraván letért az országútról. Kavicsos, zötyögős makadámúton haladtak tovább, lassan, óvatosan, szinte lépésben. A rakodótérre beprésselt emberek egymásra dőltek, hiába fogták a lóca szélét, ülőhelyük is borult velük. Az eső újra zuhogni kezdett, verte a ponyvát. Néhány szakadt, stoppolt részén folyani kezdett a víz.

– Álljon meg! – kiáltotta Csandra a vezetőfülke felé.

Válasz nem érkezett. A kiabálás azonban erősödött, egyre többen ordítottak. – Álljon meg! Álljon meg!

A teherautó megállt. Három fegyveres tekerte fel a ponyva zárórészét.

– Mi van?! – inkább dühös kiáltás volt, mint kérdés.

Csandra válaszolt.

– Esik ránk az eső – később hozzátette –, meg hugyozni kell!

– Az istenit – csattant fel az egyik rendőr –, azt hittük valamelyik disznó kinyiffant! Fogjátok be a pofátokat, mert közétek lövünk!

Az autók továbbindultak. S ekkor jelentette ki Kemenes.

– Ezek nem rendőrök!

– Nem? – álmélkodott Dagadt, s a bilincsével vakarta meg az orrát. Tüsszentett is. – A rosseb, megfáztam . . .

– Nem rendőrök? – kérdezték többen is.

– Nem.

– Honnan tudod?

– Ismerősnek tűnt az egyik – válaszolt Kemenes. – S most már kitaláltam, kicsoda . . . Csak annyit mondhatok, jobban jártunk volna, ha valóban a rendőrség tartóztat le . . .

Dagadt újra tüsszentett.

– Igaz . . . Úgy igaz . . . Rátüsszentettem.

Senki sem örült a bizonyosságnak. Ezek a kolumbiaiak . . .

– Drótot kaphattak – mondta csendesen Kemenes –, övék a zsákmány . . . Mi fizettük ki, ők adják el.

Valaki a plató végéről megkérdezte.

– Kinyírnak?

Néhány percig csend volt. Csak az eső pattogott a ponyván, mintha géppisztoly ropogott volna.

– Ha nem rendőrök – mondta kissé vontatottan Dagadt –, akkor meg kellene szöknünk . . .

– Bilincsben? – kérdezte Csandra.

– Ha nem tudjuk levenni . . .

– És hogyan? Mögöttünk is jön egy autó. Észrevétlenül nem tudunk lemászni – legyintett Kemenes. – Belénk lőnek.

– És később?

– Talán élve hagynak . . .

– Ezek?

Újra hallgattak. Majd egy ijedt, reszelős hang megkérdezte.

– Vajon hová visznek?

Dagadt válaszolt.

– Nem látunk semmit. Csak az esőt . . . Ki kellene találni valamit . . . A birkákat is így viszik a vágóhídra – tette még hozzá.

– Tévedsz – mondta Csandra. – Bilincs nélkül.

Csandra, amióta a rendőröknek álcázott fegyveresek megállították az autót, újra azt gondolta: Dagadt az áruzó, ő a rendőrügynök. Ezt meg is akarta mondani Kemenesnek, de úgy, hogy Dagadt ne hallja. Most furcsán érezte magát, már másodszor gyanúsította meg a fiút, kiderült, hogy ok nélkül, mégsem tudott szabadulni ettől az érzésétől.

Dagadt mintha megsejtette volna Csandra gondolatait, megszorította a karját.

– Tennünk kellene valamit.

Csandra Dagadt megbilincselte kezére bámult. Aztán a sajátjára. És meggondolatlanul, ahogyan a szájára jött, azt mondta.

– Szólhatnál a rendőrségnek.

Dagadt elhúzódott tőle.

– Hülye – mondta szárazon, minden él nélkül.

Csandra nagyokat lélegzett, összeszorította az öklét. Kezeste a magyarázatot.

– Csak azt akartam mondani – kezdte nagyokat nyelve –, hogy ebből a helyzetből csak a rendőrség tudna kimenteni . . . Ha igazoltatná az autókat . . . Nem?

Dagadt Kemeneshez szólt.

– Az lenne a szerencsés, ha egy huppanóban eltörne a kocsitengelye.

– Fantáziáltok, csak fantáziáltok . . .

Az autók újra aszfaltútra kanyarodtak. Sustorogva nyelték a kilométereket.

– Jól megkocsikáztatnak bennünket . . . – mondta Csandra.

Kemenes nem tudott megbékélni azzal, hogy a szállítmányt elveszítették. Pontosán tudta, hogy ez az ő üzleteinek is a végét jelenti. A Guibourgét is. És még akkor nagyon jó, ha csak a drogüzletnek lesz vége, s nem az életüknek.

– Hány millió dollár ez? – kérdezte halkán.

Dagadt gondolta, minek az árát kérdezi. Ő is sóhajtott.

– Sok . . . Egymillió is sok lenne . . .

Kemenes a combjára helyezte az összebilincselte kezét.

– Valahol nagy hibát vétettünk.

Lakott területen hajtottak át, néhány lámpa világított a házak előtt. Aztán újra sötét lett. Nem az országúton folytatták az utat. Hosszú jegenyesor mellett autóztak. A ponyva egyik kis hasadékán át láthatták csak a tájat.

A teherautó padlóján már állt a víz, egy-egy fordulóban az egyik oldalról átzuhogott a másikra. Az egyik bukkanó után Csandra azt mondta.

– Ha egyszerre . . . Mindnyájan egyszerre . . .

Kemenes a fájó térdét simogatta.

– Talán. De biztosan eltalálnának néhányunkat.

– Így meg . . . – mondta lemondóan Csandra –, így meg . . .

Mindnyájunkat lelőnek. Csak valami eldugott helyet keresnek. Lelőnek és elásnak. Ez a módszerük.

– Akkor? – kérdezte Dagadt. – Maradunk, vagy?

Az összebilincselte férfiak, akik egy-két órája még olyan nagy sietséggel hurcolták a kis zsákokat, hallgattak. Az eső tovább verte a ponyvát, szaladtak a kilométerek. Később egy bajszos, rekedtes hangú szólalt meg.

– Ha egy-kettő meg is hal közülünk, de legalább a többi megmenekül.

Dagadt, aki szerette volna megakadályozni az esztelennek tűnő kitérését, helyeselt.

– Vagyunk tízen, ha jól megy, hatan túléljük.

– Hatan?

– Csak mondtam egy számot. Lehet, hogy négyen, lehet, hogy nyolcan. Ez csak olyan feltevés.

A bajszos hümmögött.

– Persze az a kérdés, ki az a hat . . .

Erre nem válaszolt senki. Újra hallgattak.

Aztán az autó lassítani kezdett, s megállt. Néhány pillanatra tökéletes csend volt. És sötétség. Mert eloltották a lámpákat. Aztán ajtócsapások hallatszottak. Egy, újra egy, kettő is egyszerre. A teherautó vezetőfülkéjét is kinyitották. Halk tárgyalás, beszédfoszlány szűrődött a ponyvák alá. Később, mintha mindenki eltávozott volna az autóktól. A foglyok lélegzetvisszafojtva füleltek. Csandra megkérdezte.

– Itt hagyta bennünket?

Reménykedő sóhajok törtek fel a vizes emberekből. Hát-ha . . .

A remény nem tartott sokáig. Újabb beszéd, léptek közeledtek.

– Csak pisáltak – jegyezte meg a rekedt hangú.

A teherautó ponyvájának rögzítését kifűzték, s feldobták a lebegő nyílászárót a tetőre. Az egyik autó elindult, s szembe fordult a teherautóval. Bekapcsolta a reflektorát. Három géppisztolyos, rendőrruhást világított meg. Az egyik a szélén ülő foglyra mutatott. Fiatal fiú volt.

– Mássz le!

– Nem! Nem megyek! – ordította a fiú. – Nem akarok meghalni!

A géppisztolyosok röhögni kezdtek.

– Na, ez jól beszart!

A fiú ijedten húzódott az autó belsejébe. Már Csandra mellett állt.

– Nem megyek – dadogta rémulten –, nem megyek!

A rendőrruhások tovább röhögtek. Az egyik nagy nehezen kinyögte.

– Csak hugyozni, te! De ha nem akarsz, akkor . . .

A másik is abbahagyta a nevetést.

– Egyesével le lehet szállni! Ha az nem akar, akkor gyere te! – mutatott a másik szélén ülőre.

A fogoly lassan felemelkedett, bilincses kezével próbált fogózkodni, nehezen mászott le az autóból.

– Oda! – mutatott az egyik fegyveres az útszéli bokrokra. – De vigyázz, mert! . . . Érted, ugye?

A fogoly mormogott valamit, s elindult a bokor felé.

Az autók erdőszélén álltak meg. A reflektorok megvilágították a fák törzsét, csurgott rajtuk a víz. Mindegyik fogoly ugyanazt gondolta: ha be tudnának szaladni a fák közé . . . Ha nem érné el őket az első sorozat . . . Csak tíz métert kellene rohanni . . . Sohasem találnák meg ebben a sötétben . . . De egyik sem rohant. Sorban leszállt mind, elvégezte a dolgát, aztán visszamászott a lócára. Csak Kemenesnek nem engedték meg, hogy elfoglalja a régi helyét.

– Az úr jöjjön velünk – mondta a rendőrtisztnek öltözött férfi, aki láthatóan a parancsnoka volt ezeknek az embereknek.

– Én? – kérdezte teljesen értetlenül Kemenes.

– Igen. Ön.

– Miért? Mit akarnak?

– Nem kell kérdezősködni. És csak nyugalom. Ebbe az autóba tessék beszállni – nyitotta ki a tiszta az egyik kék-fehére festett kocsis hátsó ajtaját. – Kényelmesebb lesz, mint ott . . .

A ponyvát újra leengedték, hallatszott, hogy befűzik a biztosítózsineget a karikákba. A reflektorozó autó megfordult, sötétség borult a teherautóra. Aztán elindultak. A rekedt hangú, bajszos szólalt meg először.

– Talán nem nyírnak ki.

Csandra Dagadthoz húzódott.

– Mit akarhatnak tőle? – kérdezte halkán.

Dagadt csak nagyot szusszantott. Ez volt a válasz.

De Csandra még egyszer megkérdezte.

– Mit fog mondani?

– Lehet, hogy egyezkedni akarnak – vélte Dagadt. – Nem csak ez az egy szállítmány van a világon... Vagy kivallatják, hogy hol a laboratórium...

– Mi hol van? – kérdezte csodálkozva Csandra. – A laboratórium?

– Ő mondta – suttogta Dagadt –, Meleg Love... Oda mentünk volna.

– Milyen laboratórium?

– Nem tudom... Én is most hallottam róla először.

Csandra nem szólt. Hosszan utaztak némán. Az autó nagyokat huppant, újra valami földúton jártak. A ponyvát a fák ágai horzsolták.

– Soha sem lesz ennek vége – mondta az egyik fiú. – És ha arra gondolok, hogy... – Csak kis szünet után folytatta. – A barátnőm vár a Párnában... Már egy órája...

A Párna bár említése eszébe juttatta Dagadtnak Lulát. Ő elvitte magával Szepest, de a lány ott maradt.

– Lulával mi történt? – kérdezte Csandrát.

– Lényegében semmi... Hisztizett... Kapott még néhány pofont... Talál ő menedéket, ne félj! És Szepes? Elbújtattad?

Dagadt nem válaszolt a kérdésre, mert megállt az autó. Kiabálás, ordítózás hallatszott. Aztán egy lövés. Egyetlen lövés.

Urgenszből Buharába repült Maple csoportja. A repülőgépen a gyémántgyűrűs idősebb hölgy telepedett az angol mellé. S ezt mondta.

– Flying fish.

Maple ült az ablak mellett. Csodálkozva nézett a nőre.

– I beg your pardon, what do you say?

– Nem értette? – kérdezett vissza a hölgy. – Azt mondtam, hogy repülőhal.

– Repülőhal?

– Az. Ön olyan, mint egy repülőhal. – Torz mosollyal az arcán magyarázta meg a hasonlatot. – Fehér, mint a fal, s karcolnak a tüskéi.

Maple kényszeredetten nevetett. Valóban nem volt jó kedve. Gyötörték a gondolatok: Buharában várni fogják a kolumbiaiak, kapcsolatot kell teremtenie az afganisztániakkal, ki kell játszani az olasz maffia megfigyelőjét, éppen ezt az asszonyt, aki most már melléje telepedett. És mi lesz ennek a vége? Őt is felakasztják, mint azt a szegény fiatalembert? Vagy lelövik?

Az idősebb hölgy nem hagyta sokáig töprengeni. Felszállás után, amikor már a biztonsági öveket is ki lehetett csatolni, kertelés nélkül megkérdezte.

– Mr. Maple, maga utál engem?

Az angolt váratlanul érte ez a kérdés. Mert valóban borzongott ettől a hölgytől. Ráncos fehér-vöröses bőrét barna pettyek tarkították, néhány szál rőt haja alól kibukkant a fejbőre, barna szemében piros sugarak vibráltak, alsó ajka lebiggyent, ezért úgy tetszett, mintha mindig vicsorítana. Az egész teste puhánynak látszott, és mégis mindent megmutatott belőle, néha a tisztesség határán túl is. Teleszórta magát ibolyaillatú parfümmel.

– By no means! Hová gondol? – védekezett az angol.

– Semmi esetre! Semmi esetre! Nem kell tagadni! Látom én azt.

– Pedig biztosíthatom, hogy . . .

– Ne folytassa – legyintett. – Kár erőlködni. Már Szamarkandban észrevettem. Pedig ott is segíteni akartam. Amikor beteg volt. Állítólag. És Urgensben is segíteni akartam. És most is csak azt mondhatom, ne folytassa.

– Mit? – kérdezte Maple, az ijedelem már a hangjában vibrált.

A hölgy azonban nem válaszolt, sőt fel is kelt az ülésből, a csoport vezetőjéhez, Mrs. Graw-hoz sétált. Lehajolt hozzá, s nagy beszélgetésbe kezdtek. A hölgy az üléstámlájába kapaszkodott, gyémántsoros gyűrűje Maple-hoz szórta fényeit.

Lényegében ez a gyűrű zavarta meg Maple-t. Igen, határozottan emlékszik, hogy ezt látta a szomszéd szobában. S ezt a hölgy nem is tagadta. De akkor mi volt az a kacaj? És mi az, hogy Sturzék visszaadták a fegyverét, s az alacsony férfi sem mehetett a szobájából máshová, csak ehhez a hölgyhöz. Kit szolgál? És mire értette azt, hogy ne folytassa. Mert ha Sturzékhoz tartozik, akkor éppen azt kellett volna mondania, hogy folytassa, ha az olaszokhoz, akkor pedig, hogyan állhat kapcsolatban a kolumbiaiakkal?

Maple úgy érezte, valóban rosszul lesz, mintha lassan emelkedett volna a gyomra, enyhe hányinger környékezte, izzadságcseppek jelentek meg a homlokán. Mélyeket lélegzett, hogy leküzdje a jelentkező rosszulletet.

– Ennyire roncs lennék? – kérdezte halkán. S ő válaszolt is.
– Kikészültem . . . Ilyen idegekkel legfeljebb harangozó lehetnék valamelyik elhagyott, néptelen plébánián . . .

Szerencsére nem repültek hosszan.

Buhara légikikötője körül szépen gondozott kert zöldellt, padok álltak a karcsú pálmák alatt, piros és sárga virágok szegélyezték az utakat. A turistacsoportot először az emeleti, külföldiek részére fenntartott váróterembe vezényelték, ahol egy televíziós készülék gyapotmezőket mutatott élénk keleti, sípoló zene kíséretében. Alig telepedtek le, máris becsörtetett a terembe Mrs. Graw egy széles arcú, fekete, ingerlő tekintetű lány kíséretében, és közölte, a csomagok már a kerti kapunál várják, hogy azonosítás után bepakolhassák őket a buszba.

Maple került az idős hölgyet. Még a tekintetét is. Nem volt nehéz, mert ő sem sokat törődött az angollal. Viszont a repülőtér kapujában, nem messze az Ikarus busztól egy férfi álldogált. Fején szürke kalap volt. Megemelte Maple előtt.

Maple nem viszonzta a köszöntést, meggyorsította lépéseit, felkapta a csomagját, a pakoló munkás kezébe nyomta, felszállt a buszba, s az ellenkező oldalon leült.

A férfi azonban elindult. Lassan, kimérten. Mintha csak kíváncsiskodna. Körbejárta a buszt. S véletlenül Maple ablaka előtt állt meg cigarettára gyújtani. Az égő gyufát hosszan rázogatva oltotta el.

Maple nem nézett oda. A beszálló turistatársait bámulta, a repülőtér kocka alakú épületét, az ablakok üvegeit, amit lilára festett az esti nap.

A buharai szálloda teteje hatalmas terasz. Bárpultot is alakítottak ki, s egy több méteres sárkányszobor, ami itt a béke jelképe, fogadta a vendégeket. A turistacsoport programja szerint éjszakai koncert kezdődött az ősi, vályogváros fölé magasodó szálloda teraszán. Hűvös szél kacsázott a székek között, valahonnan a sivatagból érkezett, magával hozta a homok illatát. Maple a terasz mellvédjénél álldogált,

nézte a város sárgás, gyenge fényeit. A férfira gondolt, a kalaposra. Tudta, ő az, aki majd megkeresi. Lehet, hogy már a koncert után, mire lemegy a szobájába, ott fog ülni az egyik fotelban, és széles mosollyal üdvözlí. Maple felsóhajtott.

– Soha sem ér ez véget . . .

Már mindenki elhelyezkedett egy zongora körül, amikor Maple is leült. Oldalt, és kicsit hátrább is, mint a többiek.

Nem túl erős fényű reflektorok világították meg a zongorát, halvány világosság vetődött a csoportra is. Mrs. Graw bejelentette, hogy a zeneakadémia egyik tanára, aki igen neves zongoraművész, játszik majd néhány klasszikus darabot. Szerepel a műsorban Csajkovszkij, Liszt, Haydn és végezetül Hacsaturján. Mrs. Graw még hozzátette, hogy nem ő állította össze a műsort . . .

A művész fiatalember volt. Frakkban. Meghajolt, s leült a zongora elé. Igazgatta a széket, aztán mindkét tenyerét végigdörzsölte a combján. S hirtelen, mint a villámlás, belevágott a zongorába. A hallgatóság összereszt. A zene azonban a hangos kezdés után lággyá vált, mosolygóssá. A végén a művész meghajolt, s intett a bárpultnál álldogáló pincéreknek, vihetik a frissítőt. Maple egy vodkát vett le a tálcáról. A pincér megvárta, amíg megissza, s elvette a poharát. Amikor Maple ránézett, bólintott. A kalapos volt, a repülőtérről.

Újabb zeneszám következett. A csoport tagjai már elnyomtak egy-egy ásítást, amikor bambán, zavartan egy patkány nagyságú egér surrant a zongorához. Megállt, forgatta a fejét jobbra-balra, aztán elindult, szinte megvakítva a reflektortól, pontosan Mrs. Graw felé. A turistavezető szájához kapta a kezét, felhúzta a lábát a székre, kétségbeesetten nézett hol az egérre, hol a társaságra.

– Ha énhozzám jön, sikítok – mondta az egyik nő, s úgy emelte fel a lábát, mintha máris ott mászkálna az egér.

Az állat azonban meggondolta magát, visszaszaladt a zongorához. A művész mit sem sejtve az egérről, behunytt

szemmel játszott a billentyűkön. A mozgolódás, a suttogás azonban eljutott az ő füléhez is. Rosszallóan intett csendet.

Az egyik pincér seprűvel kezdte piszkálni az egeret. Az állatka mindinkább a művész pedálozó lábához kényszerült. Míg végül egyetlen taposással rázuhant a pedál. Az egér vijjogni kezdett, a művész felugrott, arca eltorzult, levágta a zongora tetejét, nagyot csattant, mint egy lövés, és meghajlás nélkül elrohant. Egyenesen a lifthez, amely brummogva szállította le a földszintre.

Az egér is eltűnt.

A terasz olyan hamar kiürült, hogy Maple jóformán észre sem vette, egyedül maradt. Ült tovább a székén, görbült, kínos mosoly telepedett az arcára, az egérré gondolt, a vijjogására, ami áthasított a zongoraszón, a hatalmas ugrásra, amivel végül is menekült a sötétbe, egy elhagyatott zugba, ahol eddig is meghúzta magát. S egyetlen szó jutott az eszébe, ezt mormogta.

– Mousetrap... Egérfogó...

A hűvös szél keltette fel a székből. Körbejárta a sárkányszobrot, a recés farkú, hosszú nyakú, tátott szájú furcsa alakot.

– Ez a békesség?

A lifthez ment, de hiába nyomogatta a hívógombot, semmi jel nem mutatott arra, hogy a felvonó működjön. A lépcsőhöz akart menni, de egy üvegajtó zárta el az útját. Tanácstalanul nyomkodta a lift összes gombját, de az élettelen, halott készülék nem mozdult.

Ekkor lépett hozzá a szürke kalapos. Még kis, fehér kabátkát viselt, a karján ott lógott a szalvéta is.

– Good evening! Jó estét!

– Jó estét!

Maple nem lepődött meg, hisz várta a találkozást. Szinte megkönnyebbült, szeretett volna minél hamarabb túlesni rajta.

– Blind vagyok. Basil Blind.

Maple nem mondta a nevét.

– Le szeretnék menni, de a lifttel van valami. – Úgy tett, mintha nem tudná, miért mutatkozott be a pincér.

– Kikapcsolták . . . Nem nagy ügy, van nálam kulcs. Lemehetünk a lépcsőn. Bár . . .

– Bár?

Basil Blind azt az utasítást kapta Sturztól, hogy bánjon nagyon udvariasan Maple-lel. A gyémántnál is többet ér . . .

– Gondoltam, leülhetnénk itt egy pár percre. Ha nincs ellene kifogása.

Maple éles hangon kérdezte.

– És miért kellene leülnünk?

Blind elbizonytalanodott. Az biztos, hogy nem tévesztette össze Maple-t senkivel, valami jelszót várhat, vagy csak túlságosan óvatos. Azt mégsem mondhatja meg kerek pereg, hogy őt bízták meg: kísérje, vigyázzon rá, s végül ismertesse meg Hilaryval, aki majd átveszi Maple afganisztáni kapcsolatait.

– Gondoltam, hogy itt fenn nem zavar senki. És meg kellene beszélünk a továbbiakat.

Maple visszasétált a tetőterasz korlátjához. Mosolygott magában: na, ez elég ügyetlen pasas . . .

– Tessék, hallgatom – mordult az utána kullogó Blindre.

– Sir – szólította meg szokatlanul, kicsit bosszankodva Blind –, nekünk együtt kell dolgoznunk.

– Tudom – jelentette ki Maple száraz hangon. – Tehát mit óhajt?

– Most még semmit. Illetve annyit, hogy tudjon róla, uram, én vagyok a kapcsolata.

Maple tovább mosolygott. Kapcsolat. Mint valami kémkedési ügyben.

– Jó. Most már tudom.

Blind zavartan álldogált Maple mellett. Hallgattak. A sötét égen itt szürkék a csillagok.

– Lekísér? – kérdezte Maple. – Hűvös van.

– Természetesen. Tessék jönni.

Blind kinyitotta az üvegajtót, keskeny lépcsőn botorkáltak le egészen a földszintig. A hallban a gyémántgyűrűs idős hölgy üldögélt, felcsillant a szeme, amikor Maple-t meglátta.

– Csak nem az egeret kergette? – kérdezte nevetve. – Egy fél órája várok már magára – tette hozzá.

Blind meghajolt, s köszönt.

– Szép álmokat, uram!

A szálloda belső kertje felé tartott, ahol néhány terítetlen asztal állt. A székeket rájuk borították, úgy dőltek az asztalra, mintha imádnák. Blind megigazított egyet-kettőt, aztán eltűnt.

Az idős hölgy a tekintetével kísérte.

– Ki ez? – kérdezte szinte parancsoló hangon. – Ki ez a pincér?

Maple nem ült le, hiába kínálta a hölgy.

– Ez egy pincér.

– S azon kívül?

– S azon kívül is egy pincér.

– Én nem szeretem a pincéreket – mondta jelentősen a hölgy. – Nagyon nem szeretem. Főképpen azokat nem, akiknek nagy kalapjuk van. Szürke kalapjuk.

– Ez a maga dolga, asszonyom. Jó éjszakát. Megyek aludni.

Az idős hölgy nem viszonzta a köszönést. Mérgesen, szúrós szemmel nézett Maple után. Valamit motyogott. A halálról. Ami akkor is jön, ha nem hívják.

Halász százados rádión jelentkezett. Pintér Béla bekapcsolta a magnetofont az asztalán, s hallgatta, amit a felderítők parancsnoka közölt.

– A rakodás megtörtént. A véletlen összehozott Hóddal. Semmi baja, csinálja, amit kell. Követtük a rakományt, de rendőrök állították meg, s megbilincseltek az egész társaságot.

Pintér felkiáltott mérgében. S bár Halász még beszélt, ő közbeüvöltött.

– Ki adott erre engedélyt?!

– Most éppen rendőrautók kíséretében utazik a heroin.

– Kövessék őket! – utasította Pintér a századost, de természetesen ezt Halász nem hallhatta, mert az alezredes nem kapcsolt át adásra.

– Nem tudjuk, hová tartanak, mert kétszer is irányt változtattak. A nyomukban vagyunk. De jó lenne szólni a megyei kapitányságra, hogy állítsák le az akciójukat. Ők biztosan nem tudnak a heroinról, valami más ok miatt vették őrizetbe az embereket... Kérek utasítást, mit csináljunk. Vétel.

– Bosszankodj velem együtt – kapcsolt a készülékén Pintér Béla. – Így sohasem jutunk semminek a nyomára. Egyelőre kövessétek őket, nem kell beavatkozni. Kérem a koordinátá-

kat. Beszélek a kapitánysággal, tíz perc múltán jelentkezzen újra. Rendben? Vétel.

– Igen. Értettem. A koordináták: tizenöt, huszonkettő, hetes. Vétel.

Az alezredes újra kapcsolt.

– Köszönöm. De várjál csak! Hód is bilincsen? Vétel.

– Feltételezzük. Csak messziről követjük őket. A megfigyelőnk szerint mindenkit megbilincseltek. Vétel.

– Amit mondtam, ahhoz tartsátok magatokat. Isten áldjon!

Pintér Béla kivett a szekrényből egy országtérképet, szétterítette az asztalon.

– Tizenöt, huszonkettő, hetes – mormogta. – Na fene, hogyan kerültek ezek ide?

Az ujját a térképen tartotta. A másik kezével hitetlenkedve vakarta a fejét.

– Nem tévedés?

A magnetofonhoz lépett, újra végighallgatta a beszélgetést. Nem tévedett. Valóban ezt a három számot mondta Halász.

– Ez a Bükk. Nem értem.

Két megye ügyeletét is hívta. Egyikben sem tudtak arról, hogy ők ilyen nagy létszámú járőrözést folytatnának.

Pintér úgy döntött, felkelti az olasz és a szovjet nyomozókat. A helyzet ugyanis megváltozott. A heroin nem Olaszország felé tart, ahogyan gondolták, hanem a Tátrába. Az alezredes ugyanis nem kételkedett abban, hogy állandórendőrök viszik a drogot a határ felé. A szlovák rendőrség pedig nem tud semmiről...

Újra jelentkezett Halász. Közölte, hogy a műútról megint egy nehezen járható hegyi útra fordult a karaván. Az út egy erdészlakba vezet. Ott a vége is. Onnan már nem lehet autóval tovább menni. Nem lepődött meg Pintér közlésén.

– Gondoltuk, hogy nem rendőrök – mondta. – Miskolc

vagy Eger felé kellett volna tartaniuk, de ők a hegyekbe húzódtak.

Azt is közölte Halász, hogy rajtuk tudnának ütni, elegendő a tűzerejük, ha ez a parancs, végrehajjták.

Az alezredes nyugalomra intette.

– Várjatok! – S mivel tudta, hogy Hód Halász barátja volt, még hozzátette. – Beleszaladna egy golyóba az a szerencsétlen flótás, Hód is. Ahogyan én ismerem. Nyugalom. Csak akkor lépjetez közbe, ha esetleg emberélet forogna kockán. Értettél? Vétel.

– Igen. Várunk. Vétel.

– Nincs tovább – közölte az alezredes. – Tíz perc múltán újra jelentkezz. Szervusz. Vége.

A külföldi nyomozótiszteken nem látszott, hogy az éjszaka kellős közepén keltek fel az ágyból. Meghallgatták Pintér Bélát, a térkép fölé hajolva hümmögtek.

– Innen nem jutnak Olaszországba – tárta szét a karját Silvio Pisano.

A másik olasz nyomozótiszt leült a fotelba, hátradőlt és cigarettára gyújtott. Ő kortyolt először abba a kávéba, amit Terike, Pintér titkárnője feltálalt. Mosolyogva mondta.

– Ilyen szép asszonynak a férje mellett a helye éjszaka . . .

Terike nem értette, hogy mit mond. Pintér alezredes válaszolt valamit, s intett a titkárnőnek, semmi, nyugodtan kimehet. Azon azonban ő is elcsodálkozott, hogy Terike még a helyén volt . . . Délután ötkor már elmehetett volna . . .

A fiatalabb olasz nyomozó elgondolkozva fújta a füstöt a mennyezet felé. Csendesesen mondta.

– Mi, rómaiak, akár haza is mehetünk . . .

– Tessék? – kapta fel a fejét Pisano.

– A helyzet egyszerű – folytatta a fiatal tiszt. – Az olasz drogmaffia bilincsbén, a kolumbiaiak pedig miért szállítanak a heroint Olaszországba? Hogy elvegyék tőlük?

Pisano azonnal ellépett az asztaltól. Fiatalabb társára meredt.

– Igaz! Jól mondod.

A szovjet tiszt nem értett olaszul, így nem is tudta, miről beszélnek. Pintér alezredes próbálta fordítani, magyarázni a helyzetet.

– Da, da – bólogatott. S ő is felállt, mutogatta, hogy maradjanak az olaszok, ezért még nem kell elmenniük. S ő közölt egy figyelemre méltó hírt. – A szállítmány nem marad sem Magyarországon, sem Szlovákiában. Adataink vannak, hogy az egyik tranzit út Lengyelországba vezet, Gdańskba. Ott rakják az árut hajóra. – S mosolyogva hozzátette. – Persze, nem az olaszok . . .

Pintér Béla feltette az elkerülhetetlen kérdést.

– Feltartóztassuk a szállítmányt?

Pisano azonnal válaszolt.

– Ebbe nem szólhatunk bele. Megérti, ugye?

Az alezredes nagyot lélegzett.

– Természetesen . . . Megértem én . . . Csak . . .

Azért nem vált kínossá a helyzet, mert a fiatalabb olasz a kávéét kezdte dicsérgetni.

– Nálunk – mondta – ezerötszáz líra egy kávé. Capucino, persze . . . Mindig úgy mértem a fizetésem értékét, hogy mennyi csésze kávé tudnék érte venni . . . Egyetemista koromban pedig a múzeumbelépők jelentették az osztót az ösztöndíjamhoz . . .

A fiatal tiszt tovább csevegett, mintha egy családi vacsorán venne részt. Elmesélte, hogyan járt Nápoly nagy múzeumának tiltott osztályán, hogyan játszotta ki az ő érberségét, hogy megnézhesse az erotikát jóval meghaladó pompeji festményeket, mozaikokat. A szovjet tiszt szinte mozdulatlanul figyelte, s mivel nem értette a szöveget, azt hitte, hogy fiatal kollégája az előállt helyzetről beszél. Többször segélykérően fordult Pintér felé, de az alezredes nem tolmácsolt. Kedvetlenül ütögette a golyóstollát az asztal lapjához, úgy hangzott, mintha morzézna.

Pisano szakította félbe a fiatal tiszt szóáradatát.

– Elég, elég, Umberto. Most másról van szó ...

– Bocsánat – hallgatott el a tisztt.

Kis szünet után jelentette ki Pisano.

– Úgy gondolom, ha kívánják, mi maradhatunk ... Mert az is előfordulhat – nevette el magát –, hogy visszafordítják a szállítmányt. – Pintérhez fordult. – Rendelkezzék velünk, alezredes úr. – Kézfogásra nyújtotta a kezét.

Pintér megölelte.

– Minden előfordulhat – mondta.

– Kezdjünk hozzá – ült vissza az asztalhoz az idősebb olasz nyomozótisztt.

Nagy vita nem kerekedett ki abból, hogy sürgősen értesíteni kell a szlovák és a lengyel partnereket. És az Interpolt, hisz ez a nemzetközi szervezet is oroszlánrészt vállalt ebből az ügyből. Az alezredes magához kérette az ügyeletes tisztt, s ellátta megfelelő utasításokkal. Halász századossal is beszéltek. Ő arról számolt be, hogy az egész karaván áll, meghúzódnak az egyik erdei úton. Mintha valamire várnának.

– Az egyik tisztünk – magyarázta az alezredes – az autón ül. Ott van velük.

– A kapcsolata él? – kérdezte a szovjet nyomozó.

– Nem – válaszolt Pintér. – Nem él. – Arra gondolt, hogy normálisabb időben sem sokat ad Hód a kapcsolatokra, most meg ... Bár lehet, hogy jelenleg nagyon jó néven venné ... – Vele nem tudunk érintkezni, de figyeljük.

– Ügyes ember? – kérdezte Pisano.

– Az – bólintott Pintér. – Ügyes, bár ... – Azt akarta mondani, hogy nem eléggé megfontolt, de nem folytatta a megkezdett mondatot. De az olasz, aki úgy látszik, igen fogékony volt a rezdülésekre is, rákérdezett.

– Mi az a bár?

Az alezredes felhúzta a szemöldökét, furcsa kíváncsisággal nézte a kollégáját. Nem szokta meg, hogy őt kérdezzék.

– A bár arra vonatkozott – mosolyogva válaszolt –, hogy ez

a tisztünk is bilincsben üldögél. Vagyis sok mindent nem várhatunk tőle.

– Si, si . . . – helyeselt az olasz nyomozó. – Így igaz, bár ez csak a mostani helyzetére vonatkozik, később talán nagyon sokat segíthet.

– Ha életben marad – toldotta meg a fiatalabb nyomozó. Pisano azonban tréfásan megfenyegette. – Umberto, Umberto, te csak a véglétekben tudsz gondolkodni. Ennek a fiúnak, ha valóban ügyes, mindig marad egy menedéke.

Senki sem kérdezte, hogy mi az a menedék. Mindnyájan egyre gondoltak: látszólag le kell paktálnia a fogvatartóival. Minden társaságnak hasznos egy rendőrségi informátor. Számptalan esetben előfordult már ilyen. Az is igaz, hogy a legtöbb két oldalra játszó rendőr nem sokáig él . . . És nem a hivatal vet véget az ügynek. Rendszerint egy véletlen baleset. Vagy öngyilkosság egy búcsúlevéllel . . .

Az ügyeletes tiszt jelentette, hogy a pozsonyi rendőrség máris jelentkezett. Pintér Béla ismerte az egyik ott dolgozó főtisztet, azt, aki a drogelhárítással foglalkozott. Többször találkoztak már egyeztető tanácskozásokon. Kérte, hogy vele beszélhessen. Hiába volt éjszaka, az ottani rendőrségen sem kérdezték, hogy nem lehetne-e megvárni a reggelt, azonnal intézkedtek, hogy a kapcsolat létrejöhessen.

Az Interpol budapesti irodájának képviselője is jelentkezett, őt arra kérték, jöjjön be az ügyosztályra, hogy személyesen is részt vehessen a döntésekben.

Amíg Pintér Béla a szlovák tiszttel beszélt, Pisano azon kesergett, hogy megint nem tudják felgöngyölíteni az olasz maffia laboratóriumához vezető kapcsolatokat, és egyáltalán azt, hogy hová és milyen gyorsasággal telepítik át a kábítószert előállító laboratóriumot. Sőt, talán nem is egyet. Az olaszok elképzelésében az élt, hogy a maffia tervszerűen, előre meghatározott ütemben változtatja a laboratóriumok helyét. Nem csak Olaszországban, hanem egyre inkább külföldön. Nagyon valószínűnek tartották, hogy a külföldi

helyek közül előtérbe kerülhetett Magyarország, Jugoszlávia és Bulgária. De a legnagyobb esélyt Magyarországnak adták. Az ország most már elég nyitott ahhoz, hogy a normális határforgalomban elcsúszson egy-egy Itáliába szánt, jól csomagolt kis kábítószercsomag. Az olasz tisztek határozottan állították, hogy feldolgozó laboratórium működik már Magyarországon. Igaz, azt is mindig hozzátették: vagy Jugoszláviában, a magyar határ közelében. Néhány olyan helyet Ausztriában, Észak-Olaszországban, a hegyek között már felfedeztek, ahol laboratórium működött. A helyét találták meg. Mire a hálózat felderítette, a kis laboratórium már elköltözött. Most esélyt láttak arra, hogy az afganisztáni szállítmányt kísérve eljussanak a jelenleg is dolgozó laboratóriumhoz. Ez az esély azonban szertefoszlott. A kábítószeres banda vetélkedése meghiúsította. Az elfogott ügynökök annyira rettegnek a maffiától, hogy inkább felakasztják magukat a cellájukban, semhogy akármit is eláruljanak. Más utat kell találni. Pisano ezért tért vissza többször is arra a tisztre, akit a magyaroknak sikerült beépíteniük a drogosok közé.

Pintér Béla beszámolt pozsonyi beszélgetéséről, közölte, hogy a szlovák barátja azonnal bemegy a hivatalába, s ott várja a további fejleményeket, de máris megteszi a megfelelő intézkedéseket. Pisano újra megemlítette Hódot.

– Hogyan lehetne azt elérni – kérdezte –, hogy az önök fiatal tisztje az akcióban ne lepleződjön le? Vagyis, hogy a társai azt gondolják róla továbbra is, amit eddig.

– A klasszikus módon – tárta szét a karját az alezredes. – Őt is le kell tartóztatni, ha a többieket lefogjuk.

Pisano a fejét rázta.

– Ez nem jó. Ne haragudjon, alezredes úr, de ez csak a pillanatnyi helyzetet oldja meg. A kapcsolata ezzel megszakad, hisz akiket ismert, azok börtönbe kerülnek, ő nem lesz ott közöttük, s egyébként is, mire ezeket az urakat kiengedik,

a maffia már nem tart igényt rájuk, hisz nem tudja őket használni semmire.

Pintér Béla visszaült az íróasztalához, újabb csomag cigarettát vett ki a fiókból, s megkínálta a kollégáit. Mindenki elhárította, szívják a megszokottat. Umberto nevetve közölte.

– Olyan ez a cigaretta is, uram, mint a drog. Kinek-kinek más a kedvence.

Pintér a kezében levő csomagra nézett. Palatinus. Ő évek óta ezt szívja. S főképpen azért, mert olyan titokzatos feliratokat talál a csomagolásán, mint például: „karcinogén füstalkotók”, vagy: „kemiszorpciós filter”, s főképpen: ventilációval ellátott cigaretta. Nem tehet róla, de ez a ventiláció minduntalan a hatalmas, forgó, zúgó-búgó ventilátort juttatja az eszébe, s a képzettársítás annyira élő, hogy néha meg sem tapogatja a cigarettát, nehogy megsértse a picuri forgó alkalmatosságot, amit beleépítettek . . . Nagyjából érti ugyan, hogy mit jelentenek ezek a szavak, de nem akarja, hogy tudatosuljanak benne. Az alezredes apja, aki annak idején még maga sodorta a cigarettákat, azt magyarázgatta a pöttyömnyi fiának, hogy a cigarettafüstben angyalok szállnak az ég felé, fehérek, láthatatlanok, s eltűnnek a gomolygó, illatos füsttel együtt. Ezt a gyermekteg misztikumot féltette Pintér. Ahogyan ő szokta mondogatni saját magának: legyen igaza édesapámnak. Legalább ennyiben. Mert másban sohasem lehetett. A mama parancsolt a háznál. Az apjának csak egy kötelessége maradt, dolgozni és átadni a pénzt. Szegények, meghaltak már mind a ketten . . .

Az alezredes visszadobta a cigarettát az íróasztal fiókjába, néhány pillanat múltán azonban újra elővette, lerakta a hamutálca mellé. Úgy érezte, udvariatlanság lenne a kínált és visszautasított csomagot máris eltüntetni.

– Ha mégis az urak közül valaki, tessék csak – mutatott a sötétkék dobozkára, és minden átmenet nélkül válaszolt

Pisanónak. – Valóban, igaza van, uram. De találunk megoldást.

– Köszönöm – ültében is meghajolt az olasz nyomozó –, köszönöm, kolléga úr.

– A mi érdekünk is – hártotta el a sok köszönetet Pintér. Aztán hozzátette. – Mindnyájunk érdeke.

Halász százados újra jelentkezett. Utasításokat kért, gyors intézkedést. Mert ahogyan mondta: újabb lövés dördült.

– Ki lőtt és kire?

A százados nem tudott választ adni. Csak a dörrenést hallották. De az biztos, hogy revolvértől származott, nem az ég zengett . . .

Pisano zöldes színű üdítőt töltött magának, s megdörzsölte a homlokát, szokatlan módon az öklével. Aztán inkább kérdezte, mint kijelentette.

– Megkezdődött a leszámolás?!

Lényegében Csandra is ezt mondta Dagadtnak.

- Egyenként nyírnak ki bennünket.
- Gondolod, hogy agyonlőtték az öreget?
- Lehet . . . Nem akart beszélni.

Csandra felállt, előrehajolva, görnyedten a teherautó végéhez ment. Próbált kilesni a ponyván, intett hátra, hogy nem lát semmit.

A teherautó tovább vesztegelt, hallották, hogy a vezetője is kiszállt. Az eső már elállt, lassú szél mozgatta a ponyvát. A foglyok suttogtak, egyre többet beszéltek. Arról, hogy valaki elárulta őket, valamelyik bravi, vezér lehetett, akinek többet ígértek a kolumbiaiak, mint amennyi ebből a zsákmányból jutott volna nekik.

– Csak Sámson lehetett – gyanította az egyik fiú. – Senki más, csak Sámson.

– Miből gondolod? – kérdezte Csandra.

– A múlt héten említette nekem, hogy megfenyegették, szétverik a bárt, ha nem lép ki a drogüzletből. Megkérdeztem, kik akarnak itt hancúrozni, azt mondta, hogy ők . . . Kik azok az ők?, kérdeztem, erre nem válaszolt. Lehet, hogy már akkor üzent, hogy átáll hozzájuk . . .

Csandra visszaült a lócára, s csak ennyit mondott.

– Sámson nem lehetett.

A rekedt hangú férfi krákogott, köszörülte a torkát, mintha a hangszálait próbálná.

– Most már mindegy, hogy Sámson vagy nem... Itt kellene most valamit kitalálni, hogy szabadulhassunk. Ezen törjük a fejünket. Sámsonra majd ráérünk később.

Dagadt igazat adott a rekedtesnek.

– Így igaz. Előbb evickéljünk ki ebből a szarból.

A szabadulásra kevés esélyük volt. Vagy semmi. Mind-egyik fiú a másiktól várt volna valami jó ötletet. De csak Dagadt talált ki valamit, azt sem fogadták nagy tetszéssel. Azt magyarázta, hogy nem lehet úgy meglógni, ha áll az autó. Ha elindultak, a vezetőfülkébe kellene valahogyan betörni. Nem olyan erős a válaszfal. Fából van. Ha bejutnának a fülkébe, akkor a teherautóval meglóghatnának. Csandra ellenezte a tervet.

– Ha sikerülne is a volán mögé ülni, akkor is utolérnének a személygépkocsikkal. Nekünk pedig bilincs van a kezünkön, s legfeljebb az a két fegyverünk lenne, amit a vezetőtől meg a mitfárértől el tudnánk venni. Semmi esélyünk...

– Akkor találjatok ki valamit – mondta Dagadt. Enyhe sértődöttség érződött a hangjából.

A beszélgetés, a suttogás elnémult. A fiúk vizes ruhában, összehúzódkodva ültek a lócán, fejüket lehajtották, szinte a lélegzetük sem hallatszott. Az egyik fiú azt mondta.

– Mindnyájunkat nem ölhetnek meg.

A fejek felemelkedtek, nézték azt, aki megszólalt, várták, hátha folytatja, hátha indokolja is. A sötéthez már hozzászokott a szemük, látták egymást, a szemek fehérjét, a világos ruhákat s a csillanó bilincseket. A mondatot nem folytatta a fiú, a fejek visszabicsaklottak, a hátaik újra meggörnyedtek.

Kis idő múltán a teherautó elindult. Lassan, újra csak lassan, óvatosan felkapaszkodott a kövekre, nagyot zökkent, amikor ismét lecsúszott.

– Ez sem valami sztráda – mondta Dagadt.

Az egyik fiú bizonygatta, hogy hegyi úton mennek. Ő sokat

vezetett teherautót ilyen vidéken, amikor még fát szállított az erdőgazdaságnak. Sőt, azt is megkockáztatta, hogy vagy a Mátrában, vagy a Bükkben járnak.

– Honnan tudod?

– Duna-hídon nem mentünk át, azt lehetett volna érezni. A vasútvonaltól pedig ennyi idő alatt csak ez a két hegység érhető el.

– Okos – mondta Dagadt. – Tehát észak felé tartunk.

A fiú merészebb kombinációba is bocsátkozott, jólesett neki a dicséret, biztatásnak vette.

– Az is majdnem biztos – folytatta –, hogy a Bükkben vagyunk. Én mind a két erdőgazdaságnál dolgoztam. Amikor leszálltunk pisálni, sziklákat láttam. Ilyenek a Bükkben vannak. Ezt bizonyítja az út is. A Mátrában nem kell az autónak ennyit szikladarabokon kapaszkodni.

Csandra csak Dagadtnak súgta.

– Nem jó, hogy a hegyekbe visznek. Itt könnyebben végezhetnek velünk. Elrejthetik a... – hullákat akarta mondani, de elharapta a szót. A saját teteméről is beszélne.

Nagyon lassan haladt az autókaraván, így nem érzékelték, hogy milyen távolságot tett meg a hegyekben. Talán egy órahossz telt el, amikor újra megálltak. Beszélgetés foszlányai jutottak el hozzájuk, nevetés, sőt pohárkoccintás is. A kis teherautó vezetőjét is kínálta egy női hang.

– Igyon maga is... Az uram főzte... Egészségére!

– Kér még egyet? – kínálta a nő.

– Nem bánom, köszönöm.

Dagadt a könyökével meglökte Csandrát.

– Ugy látszik, nem megyünk tovább. Kevesebbet inna, ha még vezetnie kellene.

– Nincs itt szonda! – nevetett keserűen Csandra.

Dagadtnak igaza volt. Néhány perc múltán matatni kezdtek a ponyvát lezáró zsinagnél, felnyitották, rendőrruhás fegyveresek álltak a nyílás előtt.

– Na, leszállni! Mindenki szálljon le!

Egy fehérre meszelt ház udvarán álltak. Egymás mellett sorakoztak a személygépkocsik. Kicsit távolabb állt a drogszákokat szállító furgon. S tíz-tizenöt fegyveres rendőr.

Dagadt meg is jegyezte.

– Szép kíséret.

Az egyik ráfogta a géppisztolyt.

– Pofa be!

Libasorba állították őket, mindkét oldalról fegyverek irányultak rájuk. A tiszt halkan, de érthetően beszélni kezdett.

– Ebben a házban megpihenünk. Nem kell beszarni, senkinek sem lesz bántódása. Mihelyst végzünk, mindenkit elengedünk. Azt viszont könyörtelenül lelőjük, aki disznólkodik. Értitek?

Halk morgás volt a válasz.

– Jó. Ehhez tartsátok magatokat – folytatta a tiszt. – Most lefeküdhetek az egyik szobába. A gazda hord oda szénát. Úri ellátásban lesz részetek, persze csak addig, amíg rendesen viselkedtek . . . Mehetek!

Dagadt a két kezét előrenyújtva kérdezte.

– A bilincs?

A tiszt nevetett.

– Az marad, barátom. Hülyének azért ne nézz bennünket! Indulás!

A tiszt megfordult, s bement a házba. Az egyik rendőrnek öltözött fegyveres a ház végén lévő trágyadombra mutatott.

– Egyesével oda lehet menni vizelni. Intézzétek el most, mert a házból nem engedünk ki senkit! Na, te – mutatott a fiúra, aki elsőnek állt a sorban –, te indulj! Ha visszajöttél, mehet a következő!

A foglyokat nem a házba kísérték. Mellette épült egy kisebb kamraféle, oda terelték őket. Az erdész egy hatalmas villányi szénát dobott be, nem szólt, csak megállt az ajtóban, végignézett a vizes, furcsa szagú embereken, mintha keresne valakit, aztán köpött egyet, megfordult, s elment. Rájuk zárták az ajtót. Még hallották, amikor az erdész megkérdezte.

– És mit csempészték ezek a gazemberek?

Dagadt alig tudott elnyomni egy mosolyt.

A fiú, aki valamikor az erdőgazdaságban dolgozott, hosszasan nézett az ajtóra, mintha még mindig az erdész állna ott. Aztán suttogva mondta.

– A Bükkben vagyunk, valahol Szilvásvárad környékén... Ebben a házban is jártam, de erre az erdészre nem emlékszem. Akkor egy hosszú bajszerű alak élt itt a feleségével, leányával. Úgy látszik, kicserélték. Pedig ha az lenne, akire gondolok, akkor azzal beszélhettem volna...

Szétszórták a szénát, nagyon kevésnek bizonyult.

Dagadt az ajtóhoz ment, megzörgette.

– Mit akarsz? – kérdezte az őr.

– Kevés a széna. A fél seggünkre sem jut.

– Paplan nem kellene? Eridj a fenébe!

De néhány perc múltán újból kinyílt az ajtó, s megjelent az erdész egy villa szénával. Ezt a villát persze úgy kell érteni, hogy alig látszott ki mögüle az erdész.

– Itt a pótlás – mondta.

Dagadt köszönte meg.

– Igazán köszönjük... Sokan vagyunk...

Az erdész valami olyasmit hümmögött, hogy lesznek még többen is, csak keljen fel a nap.

A fiú, aki ismerte a régi erdészt, megkérdezte.

– Szegő úrék már elköltöztek?

Az erdész végigmérte. Kurtán válaszolt.

– El, most én vagyok itt.

A fiú folytatta.

– Szegő úr biztosan megkínált volna bennünket egy kis pohárával, ha látja, hogy ennyire eláztunk...

– Bizony nem ártana egy kis melegítő – toldotta meg Dagadt is.

– Ha megengedik a rendőr urak, akkor... Hányan vannak?

A hátuk mögött álló fegyveres közbeszólt.

– Elég már! Jöjjön ki onnan. Nektek meg kuss!

A foglyok azt hitték, csodát látnak, amikor újra kinyílt az ajtó, s az erdész egy üveggel és egy pohárral tért vissza.

– Na, tessék! Igyanak! Ne mondja senki, akárki is az, hogy nem tudom a tisztességet. Egészségükre!

Mindenkinek töltött egy pohárkával. És mindenkinek mondott valamit. Dagadtnak például ezt.

– Nálunk szabad dudálni az autóknak, szabad bizony, mert itt nincs korlátozva semmi . . .

Amikor elment, s az űr bezárta mögötte az ajtót, Dagadt heherészve mondta.

– Na, ez a pohár fenekére nézett . . . Csupa hülyeséget beszél.

– Mindegy az – legyintett Csandra –, de legalább jó szívvel van irántunk. Jól melegít ez a pálinka.

Az egyik fiú le akarta vetni a vizes zakóját, de nem tudta, a bilincsnél megakadt. Próbálta kihúzni a kezét, dühödten forgatta a bilincset, nyomkodta a zárat, de nem engedett. Már véres volt a csuklója, majdnem elsírta magát.

– Ha még egyszer bejön valaki, leütöm . . . Leütöm ezzel a bilincsel!

Nem ütötte le. Mert a valaki, akit belöktek a fészerbe, Kemenes volt. Káromkodva ült le a sarokba. Guibourgot szidta, átkozta.

– Lepaktált ezekkel a disznó! Az embert rendszerint a legjobb barátja árulja el!

Csandra húzódott Kemenes mellé.

– Honnan tudod?

– Gondolod, hogy az ujjamból szoptam?

Kemenes Lajoson is bilincs csörrent. Fújtatott, mint a megvadult bika.

– Ezek nem rendőrök – folytatta –, gondolom, ezt már mindenki tudja . . .

– Mit akartak tőled?

– Mit? A teljes szervezetet, a következő üzlet időpontját, azt, hogy kivel állunk kapcsolatban, folytassam?

Csandra a fejét rázta.

– Gondoltuk . . . És most mi lesz?

Többen is megkérdezték.

– Mit tudsz, mit akarnak velünk?

Kemenes hallgatott. Végignézte a fiúkat, kesernyésen mosolygott.

– Hogy veletek mi lesz, nem tudom . . . Engem kinyírnak, az biztos. Én nagyon az útjukba vagyok.

– Honnan veszed, hogy megölnének? – állt a méregtől reszkető Kemenes elé Dagadt.

– Egyszerű logika . . . Ha megmondták, hogy Guibourg az informátoruk, akkor arról is gondoskodnak, hogy ezt én ne terjeszthessem . . .

Dagadt a fejét csóválta. Lehajolt Kemeneshez.

– De ha neked alkalmat adtak arra, hogy ezt nekünk elmondhasd – suttogta –, akkor vagy azt akarják, hogy ezt mindenki tudja, vagy pedig . . .

– Kell folytatni?

Csandra a fejét rázta.

– Nem . . . A második eset a golyó. Itt mindnyájunknak.

Mr. Maple, amikor felébredt, egy kis baziliskuszgyíkot látott a feje mellett az éjjeliszekrényen. Fekete dobozkában, kék bársonyon feküdt, mint az ékszerek. Valóban aranyból készítették, a szeme azonban hiányzott. Valamilyen kis kövecske, talán gyémánt lehetett valamikor, most csak két lyuk. Az angolt nagyon rosszul érintette ez az ajándék. Két dolog miatt is. Egyrészt, mert valaki úgy járt a szobájában éjszaka, hogy ezt nem vette észre, másrészt pedig a gyík harsányan figyelmeztetett a halálra. Gondolta, hogy Blind volt a látogatója, mert ha pincér lehet itt a szállodában, akkor kulcsot is szerezhet bármelyik szobához.

Valóban Blind volt. Amikor a reggelinél felszolgált, megkérdezte Maple-t.

– Hogy tetszik, uram, a kis gyíkocska?

– Kiszúrták a szemét . . .

A pincér udvarias mosollyal bólintott.

– Így biztonságosabb – közölte halkán. Aztán eltűnt. Maple hiába várta, hogy visszatér, tájékoztatja arról, hol található azzal a Timurral, aki nem sánta, ellenben kapcsolatot keres az afganisztániakkal.

Blind helyett az angol hölgy lépett Maple-hoz. Gyémántgyűrűjén csillogott az egyre erősödő reggeli fény. Csak ennyit mondott.

– Well I never!

Vagyis: No de ilyet!

Maple-re nevetett, megfordult, és a csoport vezetőjéhez Mrs. Graw-hoz sétált.

– Combine the useful with the agreeable – mondta hangosan, hogy Maple is hallja.

Mrs. Graw kerekre nyílt szemmel kérdezte.

– Ki kapcsolja össze a kellemest a haszonnal? Mit mondott, asszonyom?

Ekkor határozta el Maple, hogy az idős, gyémántgyűrűs hölgyet nem szabad életben hagyni... Sem akkor, ha az olaszoknak dolgozik, sem akkor, ha a kolumbiaiaknak, sem pedig akkor, ha mind a kettőnek.

– Az ő élete az én halálom lehet – dörmögte. – Ha nem intézi el más, akkor majd én... Felhívom a szobámba, vagy én megyek hozzá... Összeesik és kész!

Maple hordozott magával olyan mérget, amely lassan szívódik fel, napok telnek el, egy-két rosszullet előzi meg a hirtelen halált, s alig mutatható ki a szervezetben. Annak idején még az összetételét is ismerte, de az évek folyamán már elfelejtette, persze nem is akart ő készíteni, csak a hatása érdekelte. Dél-Amerikában szerezte be, egyszer már használta is. Sikerrel. Zsarolta őt egy férfi, aki véletlenül fültanúja volt egy beszélgetésnek: egy kisebb kábítószeres szállítmányt akart megvenni és árusítani a saját hasznára. Műhiba volt, hogy nem vette észre: a dupla telefonfülkéből áthallatszik a hang a másikba... Nos, ezt a zsarolót kínálta meg ezzel a méreggel. Még három napig zavarta, aztán már nem jelentkezett többé a pénzért... Igen, ezt az italt kell megkevernie ennek a hölgynek is. És úgy, hogy leghamarabb a repülőgépen végezzen vele. Infarktus a repülőgépen. Hiába figyelmeztették szegényt, nem bírta a repülést, félelmében megrepedt a szíve.

Maple felállt, s a hölgy után ment.

– Asszonyom!

Az idős hölgy megállt, széles mosollyal vagy inkább: vigyorral várt Maple-re.

– Nos?

Maple hangosan magyarázta.

– Figyeltem a repülőgépen... Fél a repüléstől, ugye? Nem kell félni. Eleinte én is furcsán éreztem magamat, de aztán! Inkább nézze a felhőket, gondoljon arra, hogy angyalként szálldos az égben.

Karon fogta az asszonyt, s elhúzta a csoporttól, hogy a választ már ne hallja senki. Csak az maradjon meg az emberekben, hogy ez a hölgy félt a repüléstől.

– Nem csoda az ön korában! – akadályozta meg a készülődő választ.

Az idős hölgy nagyot nyelt, belebámult Maple arcába.

– Elment az esze?

Maple nevetett.

– Jaj, én hülye! Összetévesztettem valakivel!

A hölgy a fejét ingatta.

– Mit akar?

Maple látszólag megadta magát, kedvesen, bizalmas hangon kérte, hogy igyanak meg valamit együtt, s most ő ajánlja, legyenek jó barátok.

– Most emlegette a koromat – heherészett az asszony. – Micsoda figura ön! Isten bizony, egész úton magán szórakoztam!

– Van még egy üveg Teacher's-öm. Glasgow-ban készíteték, valódi... Nem akarja megkóstolni?

– Eddig tartogatta? Ember! Itt nem lehet kapni egy korty rendes whiskyt, maga meg raktároz! Hozhatja az egész üveggel. Megvárom, ott – mutatott arra a fotelra, melyikben tegnap este is üldögélt. – Nem mozdulok, amíg nem jön!

Maple nem így akarta.

– Itt sokan vannak – bökött a fejével a reggeliző csoportra. – Nem tudnék mindenkit megkínálni. Inkább a szobában. Az enyémben vagy...

A hölgy nevetett.

– Végül még elcsábít!

– Tehát?

– Majd . . . Esetleg este . . . Most már indulunk, érdekelnek a látnivalók.

Maple vállat vont, s csak azért érdeklődött, hogy kérdezzen valamit.

– Hová megyünk?

– A nyári palotába . . . Ahol a háremhölgyek laktak . . . Ez magát is érdekelheti. Hozzon egy almát!

– Almát?

– Azt. Az emír bedobott a fürdőző hölgyek közé egy almát, s amelyik átadta neki, azzal hált. Én mondom, keressen valahol egy almát! – Amikor Maple csalódott arcát látta, hozzátette. – S nem kell dobálózni. Ideadja nekem, és kész . . . Jó lesz így?

Maple nevetett.

– Jó . . . Persze, nagyon jó . . . De hol szerzek almát?

Körülnézett. Az ajtóra, az üvegajtóra esett a tekintete. És látta, hogy az útról egy szempár közeledik. Sárgás színű szempár. Egyre gyorsabban. S az ajtónak csapódik. Lila vére szétfröccsen az üvegen.

Maple megszedült, s lassan összecsuklott.

Még látta, hogy egy kopasz, kaftános, hajlott hátú alak szédörgöli a szemeket, lilára festi az egész ajtót, valahonnan ecsetet is szerzett, azzal festi nagy szorgalommal, dalokat énekel, de csak egy szó érthető: vulture, vulture, keselyű, keselyű, és már nem is kopasz, hanem lány, fekete hajú, hosszú fonatú, tubitejkás, ezüstös mellényű lány, aki végül is Mrs. Graw volt. Ő állt az ágya mellett és egy fehér köpenyes, bagolyszemű, ősz hajú férfi. Lassan jutottak hozzá a szavak.

– A klíma . . . Mások a bacilusok . . . Én elvileg azt szeretném, ha mindenkit beoltanának mielőtt idejön . . . Ez egy más világ!

Maple mélyet lélegzett, s lassan felült. A szobájában volt, a

sötétítő függönyt valaki elhúzta, de ezen is keresztültört a nap, a legerősebb fény a baziliszkuszyíkra vetődött. Maple borzadva látta, hogy a gyíknak szeme van. Lila.

Rémülten felkiáltott.

Vagy csak úgy gondolta, hogy kiáltott, mert sem a fehér köpenyes orvos, sem Mrs. Graw nem hagyta abba a beszélgetést.

– A gyík – dadogta, s visszahanyatlott a párnájára.

Behunyta a szemét. S megmagyarázhatatlan, de könnyűnek érezte a lelkét, vidámnak, jókedve kerekedett, mosolygott, aztán hirtelen sötét kendőt hajított valaki rá, azt rángatta le magáról, és káromkodott. Hangosan, ordítva. Talán egy mikrofonba, mert az utcáról visszahallotta a hangját. Abbahagyta a szidalmazást kerek mondatokat formált, hogy majd oktatja az utca népét, de nem jutott eszébe semmi. Végül nagy nehezen kinyögte.

– A baziliszkuszyíkra vigyázni kell!

Elalélt.

Késő délután lehetett, amikor felébredt. A feje tiszta volt, gondolatai rendezettek.

– Iszom egy pohár whiskyt, az majd rendbe hoz.

Felkelt, de nagyon erőtlennek érezte magát. Alig bírt elvánszorogni a szekrényig, problémát okozott az üveg kupakjának a lecsavarása is. De ivott. Sokat.

Visszafeküdt. És száraz hangon, mintha egy jelentést diktálna, mondta.

– Velem itattak mérget . . . Akkor amikor elindult a drogos vonat Moszkvába . . . Ez az öregasszony csinálta . . . Az, akit én is így akartam a másvilágra küldeni . . . De ő sem lesz kivétel . . . A saját szervezetem ölt meg. Ahogyan szokás.

Arra gondolt, hogy felhívja a rendőrséget, és mindent elmond, aztán csak legyintett.

– Mi hasznom lenne belőle? – Megismételte a kérdést többször is. És válaszolt. – Semmi.

Márpedig Mr. Simon Maple élete nem tűrt ilyen választ. Mert ha ilyen a válasz, akkor nincsen kérdés sem.

Mérges volt saját magára, hogy az asztalon hagyta a whiskysüveget. Jobb helye lenne itt az éjjeliszekrényen. Csak kinyúlt érte. Fel kell kelnie. Erőt gyűjtött, s felült.

De kopogtattak. Halkan, diszkréten. Aztán erősebben.

S belépett Blind. Talcán valami italt hozott, amit azonnal letett az asztalra. Az ágyhoz lépett.

– Hogy van, uram? Tud beszélni?

Maple bólintott.

– Persze.

– Mi történt? – hajolt az arcához a pincér.

– Semmi . . . Megmérgezték . . . Tud egy jó orvost?

– Keresünk, uram . . . Keresünk . . . De itt van Timur úr, vagyis Milary úr . . . Felhívhatom?

Nem volt szükség Maple engedélyére. Timur benyitott a szobába. Világoskék öltönyt viselt, fehér inget, kék nyakkendőt. Az arca bosszúságot árult el, nem tudta leplezni az idegességét.

– Mi a fene van önnel – rontott Maple-nek. – Hivában tegnap még semmi baja nem volt. Nem lehet bennünket átverni, ezt tudja, ugye?

Blind intett neki, hogy ez valóság, nem csinált dolog . . . Hilary krárogott.

– Elszáll az üzlet! – szaladt ki a száján, leleplezve, hogy Maple egészsége csak ebből az egy vonatkozásában érdeklí. – Milliókat veszítünk, Mr. Maple. Szedje össze magát!

Maple tudta, hogy a mérreg szervezetbe jutását követő harmadik nap vége. Ilyenkor már nincsen segítség. A mérreg már ott kering a vérében, ott lüktet a szívében.

– Megmérgezett az öregasszony – mondta csendesen. – Pastoráléval . . . Nincsen visszaút.

– Ne féljen, megkapja az öregasszony a magáét . . . De nincsen valami papírja, amivel segíthetne? Levél az afgánoktól vagy valami ilyesmi? A nevüket tudja?

Maple már nem figyelt rájuk. Hajón ült egy hintaszékben, duplán is ringatta a tenger. Figyelte a sirályokat. Köröztek felette. A víz fehér habja becsapott a fedélzetre, aztán gyorsan, jelentéktelenül visszahúzódott.

– A hajót kellene megállítani – mondta csendesen.

Hilary még rázogatta a vállánál fogva, mérgesen sziszegett. Blind elhátrált az ágytól.

Kinyitotta az ablakot. Szélesre tárta mind a két szárnyát. Mintha Maple lelkét szeretne volna kiengedni a vörös siva-tagba.

Megint nyílt az ajtó. Az egyik rendőrnék öltözött fegyveres kivitte a falra akasztott, gyengén pislákoló petróleumlámpát.

– Még tüzet is csináltok itt.

Dagadt és Csandra egymásra nézett. Igen, ezt kellett volna! A lámpában rejtett a szabadulásuk lehetősége.

– Nagy hülyék voltunk – jegyezte meg Csandra. – A tűz segített volna . . .

Kemenes a nadrágzsebébe turkált.

– Van nekem gyufám! Nem vették el!

S valóban előkerült a gyufásdoboz.

– Mit akarsz vele? – kérdezte Dagadt.

– Amit a petróleumlámpával. Tüzet. Itt mindent fából készítettek. Meggyújtjuk az ajtónál, s kirohanunk. Ki erre, ki arra. Jó lesz így?

– Hát – vonogatta a vállát Dagadt –, nem egészen. A petróleum más. Azzal végiglocsolhattuk volna az ajtót, s az égett volna, hirtelen, mindenkit meglepve. A gyufával nem ugyanaz.

Csandra bólogatott.

– És a füst . . . Azt sem szabad elfelejteni . . . Meg a kinti fogadtatást. Esetleg géppisztolyból.

Kemenes még kezében tartotta a gyufát.

– Van cigarettátok?

Senki sem mozdult, senki sem kínálta. Elnyúltak a szénán, nézték a holdat a pajta tetejének hasadékaiban. A felhők már elszaladtak, csillagok pislogtak a kékesfekete égbolton.

Később Dagadt felült.

– Kellene kérni cigarettát – súgta Kemenesnek. – Én is szívesen rágyújtanék.

Csandra megkérdezte.

– Mi van?

– Cigaretta . . .

– Hol?

– Még sehol – hajolt hozzá Dagadt. – Csak arra gondoltam, ha az erdész adott pálinkát, ad cigarettát is . . .

Csandra visszahanyatlott a szénára, Dagadt felállt, s megörgette az ajtót.

– Csend! – üvöltött az őr.

Dagadt újra kopogott.

– Cigaretta kellene – mondta.

– Nekem nincsen!

– Az erdész hozna . . . Biztosan hozna . . . Megfizetnénk.

– Ül le a seggedre! És hallgass!

Dagadt a saját kezére nézett. A jegygyűrűje az ujján volt. Lehet már öt éve is, hogy eljegyezte Katit, s eltelik talán még öt, amikor feleségül veszi. Addig vehet másikat. Lehúzta az ujjáról, a tenyerére tette, megnyomta a vállával az ajtót, kis nyílás keletkezett a lakat pántja mellett.

– Hé! Kellene egy-két cigi . . . Ez arany! A tied.

Az őr visszakérdezett.

– Nem réz?

– Nézd meg!

Az őr elvette a gyűrűt, zsebre tette.

– Most aztán már kuss! Aludjatok!

– És a cigi?

– Miféle cigiről beszélsz?! Aludj, mert beverem a pofád!

Dagadt visszaült Kemenes mellé.

– Nem sikerült – mondta egykedvűen. – S ráadásul a gyűrűm is bánja.

– Pedig az én ujjaimon is van néhány gyűrű – mutatta Kemenes a kezét. – Találj ki valamit, hátha megszabadulhatunk.

– A gyűrűktől biztosan . . .

Dagadt újra az ajtóhoz ment. Kikopogott.

– Mi az isten van már megint? – kérdezte bosszúsan az őr.

– Van itt néhány gyűrű még . . . Nem akarod, hogy a tied legyen?

Az őr hangja megváltozott. Mohón kérdezte.

– Mi az a néhány?

– Öt vagy hat . . . Gyémánttal . . .

– És mit akartok?

Dagadt nagy lélegzetet vett.

– Az erdészt!

– Mutassátok a gyűrűt!

– Csak ha az erdész már itt lesz . . .

– Egyen meg benneteket a fene! Éjszaka van. Gondolod, hogy tirátok vár?

– Tedd meg . . . Hozzon cigit . . . Öt gyűrűt kapsz . . .

– Gyémántot?

– Azt is.

Az erdész még ébren volt. Felöltözve ült az oszlopos gangon, nézte az éjszakát, figyelte a rendőröket. Néha ciripelő hang hallatszott a zakója hajtókája mögül, mintha tücsök zenélt volna. Ilyenkor hümmögött valamit az orra alatt, krárogott, nagyot nyújtózott. Egyszer pedig alig ötszáz méterre az erdészlaktól, valaki fénysugarat küldött az ég felé. Az erdész a fejét csóválta. Mióta befogadták a rendőröket és a csempészéssel gyanúsított letartóztatottakat erre az egyetlen éjszakára, egyre több különös dolog történik a házban. A rendőrök közül hatan meg a vezetőjük alszik a tisztaszobában. Két ágyon hárman-hárman, a tiszt pedig egy sezlonon. A többiek őrségben állnak. De az őrök közül az egyik a

zöldegeskertben egy bokor fedezékében alszik. Néha felriad, ilyenkor a puskája után kapkod, és nagyokat nyög. A pajtában a foglyok mocorognak, dumálnak, talán a lefoglalt csempészáruról. Amikor megjöttek, akkor az árut gyorsan szétpakolták a személyautókba. De maguk az autók is meglepően megváltoztak. A kék-fehér rendőrségi szín eltűnt róluk, fehérek lettek vagy kékek. Az erdész látta, hogy rendszámablát is cseréltek, gyors mozdulatokkal, egyik pillanatról a másikra. S tőle azt kérték, hogy a két teherautó az udvaron maradhasson néhány napig.

– Bűnjel – magyarázta a vezetőjük. – Felgöngyölítjük a szálakat az egész Bükkben, a mákgumót termeszto környéken . . .

– Mi köze ehhez a mákgumónak? – kérdezte az erdész felesége. Anna néni nem ennek az erdésznek volt a házastársa. Egy másiknak, Szegő Frigyesnek. Szegő úr most fenn alszik a ház padlásán, elbújt. Még hárman lapulnak vele a frissen kaszált fűben. Mellettük hever a revolverük, várják a parancsot, hogy akcióba kezdhessenek. Az erdész néha felmászik hozzájuk a göcsörtös, házilag készített létrán, váltanak egy-két szót, nézegetik az órájukat, aztán nem történik semmi. Várnak. Ezek az emberek egy fél órával hamarabb érkeztek az erdészházhoz, mint azok a rendőrök, akik a foglyokat hozták. Szegő úr felajánlotta a segítségét az elsőként érkezőknek, de most már nagyon nyugtalan, attól fél, hogy csatatérre változtatják a házát. Aki erre az egy estére átvette tőle az erdészséget, s akit a többiek százados úrnak tituláltak, nyugtatgatta: nem kell félni, lehet, hogy itt egyetlen lövés sem fog eldőrdülni. Szegő úr félt a feleségét, Anna nénit, aki viszont mosolyogva jár-kei az udvaron, és szidja a közállapotokat. Immáron negyedszer mesélte el a rendőrruhások vezetőjének, hogy amikor ő lány volt, még a háború előtt, egyszer egy gyilkos éppen náluk kopogott, nem merték kinyitni az ajtót, végül is kiderült, hogy nem is a gyilkos járt náluk, hanem az ángyuk. Anna néni éjfél után

aludt el egy sámlin, a konyhaajtó előtt. A csoport vezetője messzire elkerülte, sőt a többieket is figyelmeztette, fel ne ébresszék az öregasszonyt, mert ő főbe lövi magát, ha még egyszer meg kell hallgatnia a gyilkosról szóló elbeszélést.

Az erdész látta a holdfényben, hogy a pajtánál valami tárgyalás folyik. Az őr is intett neki, menjen oda.

– Tessék parancsolni. Segíthetek valamiben?

Az őr az ajtóra mutatott.

– Ezek ott benn cigarettát kérnek. Egyáltalán szabad ott benn rágyújtani?

Az erdész a fejét rázta.

– Nem. Tűzveszélyes.

– Nem lehet dohányozni! Értve?

Az erdész bizalmaskodó hangon mondta az őrnek.

– Ha megérné kettőnknek... Vagyis magának meg nekem, akkor... Egyenként kijöhetnének füstölni, nem gondolja?

Az őr elsétált az épület sarkáig, aztán vissza. Csak annyit mondott.

– Aranyuk van. Meg gyémánt. Egy cigaretta, egy gyűrű. Rendben?

– És?

– Persze, felezünk... Van cigarettája?

– Igen – bólintott az erdész.

– Akkor?

– Akár hívhatja is az elsőt.

Az őr kilakatolta az ajtót, Dagadt állt közvetlenül a bejáratnál.

– Egy cigaretta egy gyűrű – emelte fel az ujját az őr. – És előre kell fizetni. Itt a bejáratnál.

Dagadt bólintott.

– Nekünk hármunknak – mutatott Kemesre és Csandrára – van gyűrűnk meg láncunk. Egymás után jövünk ki – fordult az erdészhez.

– Jó, jó... Kérem az első gyűrűt, s itt a bagó.

Az erdész sűgott valamit Dagadt fűlébe. Amikor Dagadt elsűvta a cigarettát, visszament Kemeneshez, gyorsan szót váltottak, aztán Csandrával beszűlt. Ő is bólogatott. Lehűzták a gyűrűket, a láncokat, s Csandra az erdész kezébe nyomta. Nem szűlt, csak bólintott. És visszaűlt a helyére.

A tűbbi fogoly szűtlanul szemlélte a tűrtűnteket. A rekedt hangű megkérdezte.

– Mi a susmus?

Dagadt válaszolt.

– Kimehetsz bagűzni. Egy cigaretta egy gyűrű vagy lánc.

A rekedt hangű vállat vont.

– Én nem dohányzom.

Csandra végűgjárta a fogolytársakat, s mindenkűnek elmondta a hírt. Volt, aki azonnal felállt, s indult az ajtűhoz.

– Lehet, hogy az utolsó cigarettánk – mondta az egyik szakállas fűű. – Mășhol legalább az utolsó kívánságot teljesűtik . . .

Amikor derengeni kezdett a hajnal, az erdész űjra megjelent a pajtánál. Az őrrrel beszűlt, végűl is az őr bólintott.

– Oké . . . Minden szűntnek maga felé . . .

A szobából is kijűttek a rendűrruhásak. De mindnyáján átűltűztek civilbe. Az őrűket is magukhoz hívták, néhány percet tanácskoztak, aztán a kocsikhoz mentek. Nem teketűriáztak sokat, az egyik szeműlyautű azonnal elindult. Vissza az erdűn át, a műűtra. Tűz perc műűtán kűvette a mășik. Aztán a harmadik.

A foglyokat is kivezűnyelték a pajtából. Elsűkűnt ötűt. Felparancsolták űket a kis teherautűra, a ponyva alá. S elindultak. Aztán két űjabb foglyot hívtak ki. De ekkor măr a kerűtés mellett, a ház műgűtt măș, eddig ismeretlen fegyveresek álldogáلتak. A padlásról is leugráلتak azok, akik ott fekűdtek. A két foglyot egy szeműlykocsiba tuszkűlták, s elindultak velűk ki az űtra. Amikor eltűntek, az erdész sűtált át az udvaron. Kűzűpen megállt, s gondosan kűrűlnézett. Valakűnek intett, hogy jobban bűjjon el. A pajta elűtt măr egy

másik őr strázsált. Ingujban, kockás nadrágban, nyakában lógott a géppisztoly.

– Ezek is indulnak? – kérdezte hangosan az erdészt.

Kinyitották az ajtót.

Elsőként Kemenes lépett ki, az erdész rákacsintott, s gyors mozdulattal elvette Kemenestől az aranyakat. Félrehúzódott az ajtóból. Az őr sürgette a két fiút, siessenek beszállni az autóba. Dagadtot az erdész kísérte a kocsihoz, mondott is neki valamit, de az őr rászólt.

– Nem kell beszélni!

A három foglyot hátra ültették. A vezető mellé telepedett az őr, intett az erdésznek, s máris indult az autó. Kikanyarodott az udvarról, s eldöcögött az erdő felé.

Alig tettek meg azonban egy-két kilométert, a jármű megállt. A vezető kikapcsolta a motort, s tekergetni kezdte a kormányt.

– Meglazult . . . A fene egye meg, így nem tudunk tovább menni! Teljesen kormányozhatatlan az autó.

Az őr kiszállt. S érthetően, szinte minden hangsúly nélkül mondta.

– Végezzünk velük itt . . . Ez is erdő.

A foglyok rémülten néztek egymásra.

– Tudtam, hogy végünk – mondta síri hangon Kemenes. – Ezek nem teketóriáznak . . .

– De az erdész – kezdte Csandra.

– Az erdész! – intette le Dagadt. – Elszedte az értékeinket, és ezzel vége.

A gépkocsi vezetője ásót és lapátot dobott ki a csomagtartóból. Puhán puffantak a fűre.

– Kiszállni! – vezényelte a géppisztolyos őr. Leparancsolta a foglyokat az árokba. – Leülni!

Csandra az ásót nézte. Hangosan, zilálva szedte a levegőt.

– Megásatják velünk a . . .

– Pofa be! – ordított rá az őr.

A gépkocsi vezetője szerszámokat vett elő, a motorházban

csavargatta a rögzítéseket, aztán visszatelepedett a helyére, majd lebújt a pedálokhoz, s ott dolgozott.

A három fogoly izgatottan ült az árokban a nagy fűcsomók között, megbilincselte kezük az ölükben. Kemenes hófehér arcán látszott, hogy már minden reményét elveszítette, magába roskadt, lehajtotta a fejét, behunyta a szemét. Csandra idegesen mocorgott, olyan nagyokat szívott a levegőből, mintha attól félne, nem jut neki elegendő. A feje állandóan mozgott, hol az utat nézte, hol a gépkocsit, az őrt, s minden tilalom ellenére, állandóan azt szisszentette: az istenit! Dagadt kicsit hátrább helyezkedett mint a többiek. Tekergette a kezét a bilincsből, mintha szabadulni akarna. Az őr rá-
üvöltött.

– Ne szarakodj azzal a bilinccsel! Úgysem tudod kihúzni a mancsodat! – A gépkocsi felé fordult. – Na, mit csinálunk? Ássunk?

– A jármű vezetője kidugta a fejét az ajtón.

– Tőlem áshattok. De jobb lenne, ha elindulnánk egy szerelőt keresni. Ettől az autótól itt rohadhatunk meg.

Az őr mérgesen nézte a sofőrt.

– A többiek már be is rúgtak azóta... Csak nekem lehet ilyen átkozott pechem! Miért nem nézted meg a kocsit, ha nem értesz hozzá?! Jöhet erre más autó is, ezek meg itt ülnek... Felállni! – üvöltött a foglyokra. – Indulás, be az erdőbe!

Mielőtt azonban a három fogoly elindult volna, máris megállította őket.

– Állj!

Valahonnan egy alig méteres láncot szedett elő.

– Összekapcsollak benneteket, mert aztán háromfelé szaladtok! Kinyújtani a kezeket! Egymás mellé!

A bilincset összefogó fémszárba kezdte befűzni a láncot. Először a Kemenesébe. A géppisztolyát hátralökte, mind a két kezében a lánc volt. Kemenes bárgyún, megadással tartotta kezét. Mellette Dagadt állt. Amikor az őr az ő keze

főle hajolt, alulról, nagy lendülettel felütötte az őr állát. Olyan nagyra sikerült az ütés, hogy az őr lezuhant a földre, Dagadt azonnal lerántotta róla a géppisztolyát, s a gépkocsivezetőre fogta.

– Feltenni a kezeket!

A gépkocsivezető a volán mellett ült, jóformán nem is látta, mi történik. De a kezét engedelmesen felnyújtotta.

Csandra hamar átlátta a helyzetet. Az őr mellé guggolt, s a zsebéből kiszedte a bilincs kulcsait. Először Dagadt kezét szabadította ki, aztán a döbbsent Kemenesét.

– Nyisd ki az enyémet is!

Kemenes gépiesen babrált a kulccsal, s amikor látta, hogy Csandra kezéről leesik a bilincs, görcsös sírás szakadt fel belőle. Úgy zokogott, mintha ütötték-verték volna.

– Futás! – vezényelt Dagadt, s egy rövid sorozatot engedett a levegőbe. Aztán becsörtettek az erdőbe. Egy ideig még hallatszott, hogy török-zúzzák a bokrokat, de a zaj egyre távolodott, s aztán csend lett.

A gépkocsi vezetője a még mindig földön fekvő társához lépett.

– Felkelhetsz – mondta. – Nagyot kaptál?

Az őr feltápáskodott, s porolni kezdte a kockás nadrágját.

– Éppen hogy csak a szele ért.

Alig mondta ki, az erdészlak felől feltűnt az úton egy gépkocsi. Komótosan jött, szinte hangtalanul simult az elromlott autó mellé. Az erdész szállt ki belőle.

– Minden rendben?

– Rendben, százados úr – felelte az őr.

– A főhadnagy úr?

– Remek színész – dicsérte a gépkocsivezető. – Én alig tudtam visszatartani a nevetést, ő meg... Még azt is megjátszotta, hogy fél...

A százados benyúlt az autójába, kis rádiót emelt a füléhez.

– Itt Halász! Béla bátyám, ment minden, mint a karikacsapás... De azt javasolom, hogy a határ előtt ne az első, hanem

a második kocsit tartóztassátok föl . . . Mégis az elsőbe szállt a főnök . . . Hadd autózzon egészen a hajóig . . . Tehát az első menjen tovább . . . Így egyszerűbb is. Köszönöm. Pesten találkozunk. Szerencsés utat.

Halász visszatette a rádiót az autóba.

– Szedjétek össze a bilincseket, fiúk. Aztán gyerünk haza. Az őr kacarászva emelte fel a bilincseket.

– Mint egy jó előadás. Én sokat járok színházba, az anyám jegyszedő . . . De ilyen előadást élesben!

A százados is nevetett. A saját jelmezén. Zöld vászonruha, zergekollas kalap. Nem is lenne rossz, itt az erdőben . . .

Az autók elindultak. Kijutottak az erdőből, a betonúton haladtak pár percig, aztán az egyik pihenőhelyre hajtottak. Egy rendőrségi gépkocsi vesztegelt ott és egy rabszállító. Halász ki sem szállt, intett, hogy mehetnek tovább. A nap már élesen sütött, a százados arcán lassú patakokban elindultak a verejtékcseppek. A zsebkendőjéért nyúlt, de az aranygyűrűket fogta meg.

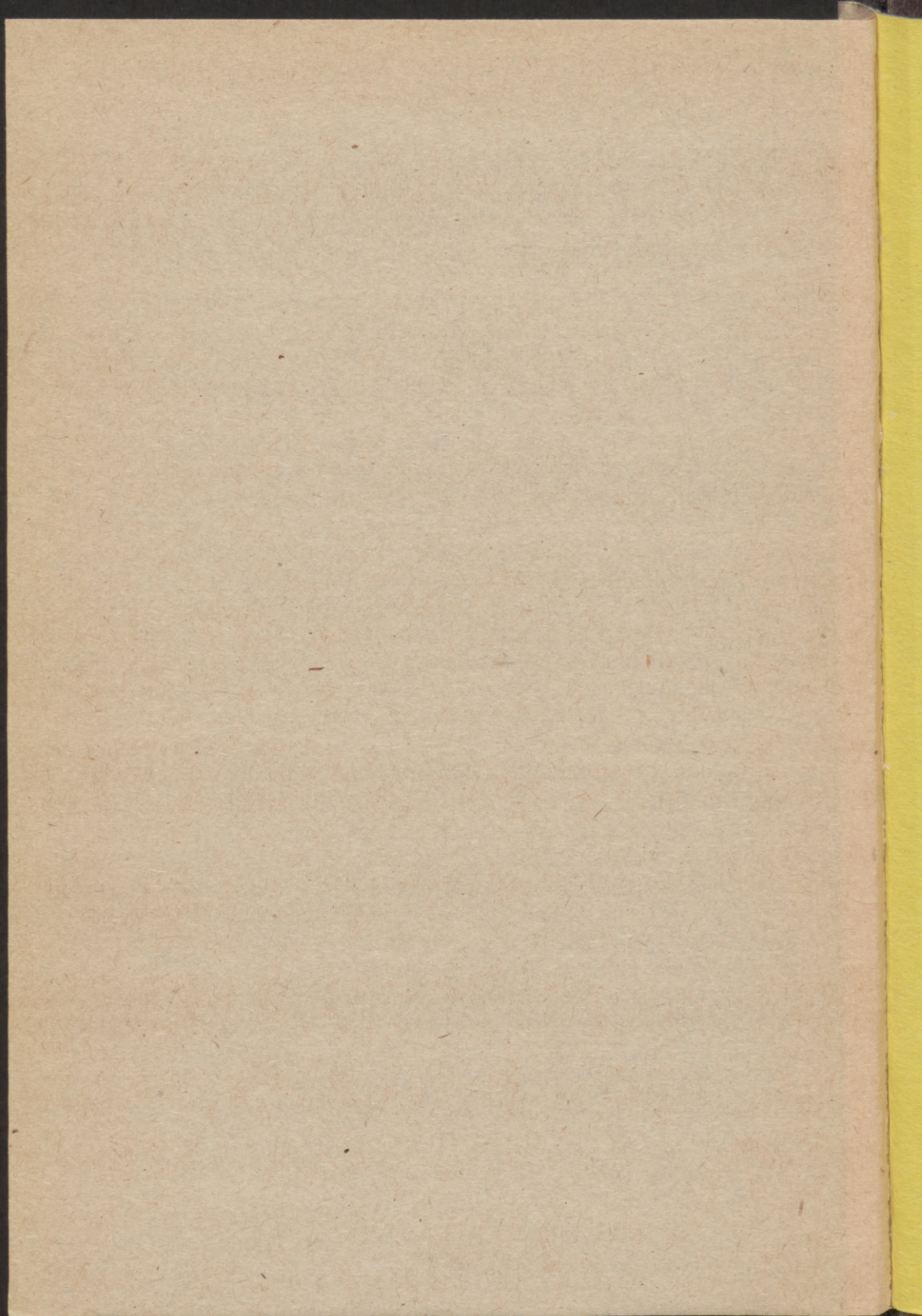
– Ahá! Az urak gyűrűi . . . És láncok . . .

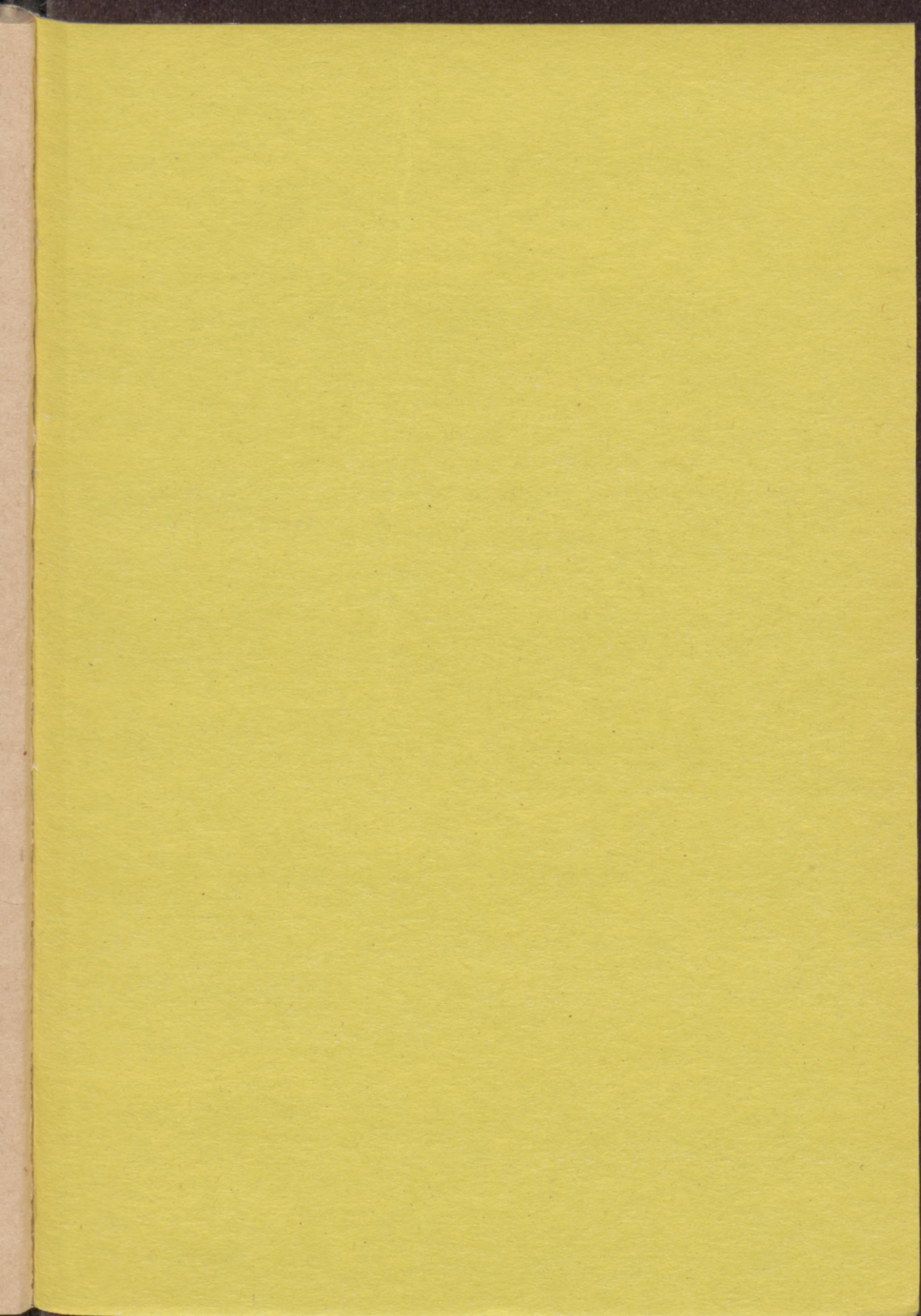
Az egyik láncon egy medál is lógott. Kis képtartó volt. Halász kíváncsian felkattintotta a tetejét. Gőzölgő felhő árasztotta el az autót. A századost kábulat környékezte. Még látta, hogy a medálban fénykép lapul. Egy férfit ábrázol. Aki vigyorog. Mint a sátán.

*Következő kötetünk:
Hód és a vigyorgó családfő*

KIADJA AZ ÚJ NAP KÖNYV- ÉS LAPKIADÓ
MI VILÁGUNK ÉS SZERKESZTŐSÉGEI
A KIADÁSÉRT FELEL AZ ÚJ NAP KÖNYV- ÉS LAPKIADÓ IGAZGATÓJA
90-2172 PÉCSI SZIKRA NYOMDA
FELELŐS VEZETŐ: DR. FARKAS GÁBOR IGAZGATÓ
FELELŐS SZERKESZTŐ: B. CSÁKY EDIT
MŰSZAKI VEZETŐ: BŐSZE LAJOS
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: HARKAI ÉVA
FOTÓMONTÁZS: FORGÁCS GYÖRGY DR.
MEGJELENT 7,735 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN
BUDAPEST, 1990

Ebben a pillanatban elindult a vonat. Néhányan leugráltak. Talán hárman gyorsan egymásra pakolták a zsákokat, aztán nagyot kiáltva leugrottak ők is. Balassa utoljára.

A vonat azonban megállt. Újra tilosat mutatott a jelző. Balassa gurult a vizes töltésen. Amikor felállt, valaki halkán megkérdezte.

– Megütötted magad?

Halász kuksolt az árokban.

Balassa meglepetten mondta.

– Nem ... Hogy kerülsz ide?

– Gondoltam, megnézek ...

– Ha felfedeznek, véged! – Halász akart valamit mondani, de Balassa megelőzte. – Leütöttek egy vasutast. Ha lehet, keresd meg. Be kellene kötözni.

– Jó – bólintott a százados, aztán a teherautó felé mutatott. – Gyorsan, gyorsan, Hód! És ... és segítsen a szerencse ördöge!

Könyv- és Lapkiadó